

זֶה הַשַּׁעַר לֵה' צְדִיקִים יָבוֹאוּ בוֹ

סֵפֶר

לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן

הַנִּכְבָּד וְהַנּוֹרָא, מִי כְמוֹהוּ מוֹרֶה, הַיּוֹצֵא בַקִּדְשָׁה וּבִטְהָרָה, מִפִּי קֹדֶשׁ קְדָשִׁים, נִבּוֹן לַחַשׁ וְחָכָם חֲרָשִׁים. הֵלֵא הוּא כָבוֹד אֲדוֹנֵנוּ, מוֹרֵנוּ וְרַבֵּנוּ, הָרַב הָאֱמֶת, הַגָּאוֹן הַקָּדוֹשׁ הָאֱמֶתִי, נֶחֱל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה, אוֹר יִשְׂרָאֵל וְקִדּוּשׁוֹ, הַמִּפְרָסֵם בְּכָל קִצְרֵי אֶרֶץ וַיֵּם רְחוֹקִים. שְׁמוֹ קֹדֶשׁ. מוֹרֵנוּ וְרַבֵּנוּ, הָרַב רַבִּי נֶחֱמָן זָכָר צְדִיק וְקִדּוּשׁ לְבָרָכָה, מְקַהֵלֶת בְּרִסְלָב, בְּהָרַב הַיְּהוּדִי וְחִסִּיד, מוֹרֵנוּ הָרַב שְׂמַחַה זָכָר צְדִיק לְבָרָכָה, בֶּן לְאוֹתוֹ צְדִיק, הָרַב הַקָּדוֹשׁ הַמִּפְרָסֵם, מוֹרֵנוּ הָרַב נֶחֱמָן הָאֲרִידֵעֵנְקִיר זָכָר צְדִיק וְקִדּוּשׁ לְבָרָכָה. וּמַצַּד אָמוֹ הַצַּדִּיקָת הַמִּפְרָסֶמֶת בְּשֵׁם טוֹב, מֶרֶת פִּיגָא זצ"ל. הוּא נִין וְנֶכֶד לְהָרַב הַקָּדוֹשׁ, רַבֵּן שֶׁל כָּל יִשְׂרָאֵל, קִדּוּשׁ שְׁמוֹ, מוֹרֵנוּ הָרַב יִשְׂרָאֵל בְּעַל-שֵׁם-טוֹב זָכָר צְדִיק וְקִדּוּשׁ לְבָרָכָה. יִשְׂמַח אָבִידָא וְאִמָּהּ וְתַגֵּל יוֹלְדֵתָהּ. עֲטַרְתַּי זְקֵנִים בְּנֵי בָנִים. בְּזִכְוֹתָם יֵאִיר עֲלֵינוּ חֲסִדֵי דֹד הַנְּאֻמָּנִים. וְנִזְכֶּה לַחֲזוֹת בְּנֵעַם ה' פָּנִים אֵל פָּנִים. חֵישׁ קַל מְהֵרָה נָשׁוּב לְצִיּוֹן בְּרַנְנִים. בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן:

עִם פִּירוּשׁ

שְׁפָתַי תִּפְתָּח

אִידִישׁ

היכל הקודש ברסלב

181 Huschke Road, Liberty NY 12747

היכל הקודש

בארא פארק

1415 55 Street
Brooklyn NY 11219
347.760.5924

היכל הקודש

קרית יואל

8 Premishlan Way.
Monroe NY 10950
845.243.0563

היכל הקודש

מאנס

32 Dolson Road
Monsey NY 10952
347.733.7551

היכל הקודש

בני ברק

רחוב ירושלים 2
052.760.5715

היכל הקודש

וויליאמסבורג

27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
718.384.1652

היכל הקודש

קרית יואל

8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
845.467.5299

היכל הקודש

בלומינגטון

24 Merriewold LN S
Monroe NY 10950
845.238.0804

היכל הקודש

ירושלים

רחוב רבי נחמן מברסלב 15
054.845.6150

צו הערן די

הערליכע שיעורים

פונעם ראש ישיבה שליט"א
רופט:

קול ברסלב

212.444.9191

חיזוק פאר די אידישע שטוב

212.444.9169

נדפס ע"י

קרן הדפסה היכל הקודש

2623 State Route 52
Liberty, NY 12754

718.387.2691

www.BreslevCenter.com

עריכה, הגהה והוצאה לאור ע"י

מכון עצתו אמונה

maebreslev@gmail.com

זַיְדִי עוֹלָם יְהִי צְדִיק

לְכָבוֹד נְשָׁמַת מְאוֹר עֵינֵינוּ חַיִּית נִפְשָׁנוּ,

אֲשֶׁר נָשָׂא אוֹתָנוּ עַל לְבוֹ בְּאֶשֶׁר יֵשָׂא הָאֱמוּנָה אֶת הַיּוֹנָקָה, לְהַחְיֹתָנוּ כְּהַיּוֹם הַזֶּה,
לְהַטְעִימָנוּ מִצִּדֵּי עֲרֻבוֹת נְעִימוֹת, וְיִדּוּת, זֵיו הָאֶרֶץ שְׂכִינַת עָז וְיִתְבָּרָה, וְהַחֲדִיר
בְּרַבּוּת נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל בְּכָל הָעוֹלָם כְּלוֹ - אֱמוּנָה בְּרוּרָה וּמִזְכָּכָת בּוֹ יִתְבָּרָה, וְקָרַב
אֵלַי נְשָׁמוֹת אֵל הַחַן וְהִיפִי אֲשֶׁר בְּנִחַל נֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה שׁוֹרָה, הוּא נִיהוּ הָרַב
הַגָּאוֹן הַצַּדִּיק, אִישׁ הָאֲשָׁפוּלוֹת - שֶׁהִפֵּל בּוֹ, הַחֲסִיד הָאֲמִתִּי עוֹבֵד ה' בְּתַמִּימוֹת
וּבְפִשְׁטוּת, מְסַר נִפְשׁוֹ אֵלָיו יִתְבָּרָה בְּכָל יוֹם יוֹם מִיּוֹם עֲמָדוֹ עַל דַּעְתּוֹ, וְסָבַל
יְסוּרִים קָשִׁים וּמָרִים כָּל יְמֵי חַיָּו, רַבִּים הִשִּׁיב מִעֲזוֹ וְקָרַב אֵלָיו יִתְבָּרָה, הַעֲמִיד
תְּלַמִּידִים רַבִּים, וְרָאִי ה' וְחוֹשְׁבֵי שְׁמוֹ, בַּעַל הַמַּחֲבֵר סִפְרֵי שׁו"ת 'אֲשֶׁר בְּנִחַל',
וְסִפְרֵי 'שִׁפְתֵי בְּנִחַל' פְּרוּשׁ עַל הַסֵּפֶר הַקָּדוֹשׁ לְקוּטִי מוֹהֲרָ"ו. וְקִבֵּץ וְלִקֵּט סִפְרֵים
רַבִּים וְנִכְבְּדִים מִדְּבָרֵי רַבֵּנוּ הַקָּדוֹשׁ מוֹהֲרָ"ן מִבְּרֶסֶלֶב, וְתַלְמִידוֹ הַקָּדוֹשׁ מוֹהֲרָנ"ת
- זְכוּתָם יָגוּ עָלֵינוּ. וְהַפִּיֵּצַם בְּכָל קְצוֹי תֵּבֵל, וּבִפְרִטִיּוֹת הַקּוֹנְטֵרֶסִים הַמְּפָרְסָמִים
שֶׁהֵחִיו אֲלֵפִים וְרַבּוּת נְשָׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְחִזְקוּ אוֹתָם לַחֲזוֹר בְּתִשׁוּבָה.

עֲטַרְתִּי רֹאשִׁנוּ, נֹר תִּפְאֶרֶתֵנוּ, הַמְּלֶאכֶה הַנּוֹצֵב עַל רֹאשׁ דָּרָה, עֲמוּד הָאֵשׁ אֲשֶׁר
לִפְנֵי הַמִּחְנָה, מוֹרֵה דָרָה וּמִשׁוּבָב נְתִיבָת

מוֹהֲרָנוּ וּמִאֲוָרָנוּ

רַבִּי אֱלִיעֶזֶר שְׁלֵמָה זְצוּקִלֶלֶה"ה

בֶּן הַגָּאוֹן רַבִּי מְנַחֵם זָאב זצ"ל

הָרַב מְטַאקָאִי וּבַעַל ה'מִנְחַת זָאב' וְעוֹד

זְכוּתוֹ יָגוּ עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל

בְּחַד קְטִירָא אֲתַקְטִיר לִישִׁיבָה שֶׁל מַעֲלָה

לְהַתְלוֹנוּ בְּצֶל צַח הַצַּדִּיקִים אֲשֶׁר בָּנוּ עֲדוֹ

י"ז שְׁבָט תשע"ה

תִּהְיֶה נְשָׁמַתוֹ הַקָּדוֹשָׁה צְרוּרָה בְּצִוּוֹר הַחַיִּים

הספר הקדוש הזה

נדפס לזכות
מורינו ראש הישיבה שליט"א
וזוגתו
אסתר גיטל תחי',

וילדיהם
שלמה ומשפ',
אלחנן חיים ומשפ',
מרים העניא זיסל ומשפ',
שמעון ומשפ',
נחמן נתן, יצחק דוד, צבי, רחל
לאה, יוסף, מנחם, יחזקאל,
מלכה.

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות לבם
לטובה, ויתברכו מפי אל עליון בבני חיי ומזוני
רווחא, ויזכו לדרות רוב נחת דקדושה מכל יוצאי
חלציהם, אמן כן יהי רצון.

הקדמה

דוד המלך בעט דעם אייבערשטן (תהלים נא, יז): "ה' שפתי תפתח"
 הייליגער באשעפער, עפן מיר מיין מויל, "ופי יגיד תהלתך"
 איך זאל דיר קענען דאנקען און לויבן. ווייל צוליב דעם האט דער
 אייבערשטער באשאפן די וועלט, מיר זאלן וויסן און אנערקענען
 אז ער האט אלעס באשאפן, ער פירט אלעס, און אים דאנקען און
 לויבן. דאס איז וואס דער הייליגער רבי געבט אונז; ער לייגט אריין
 אין אונז א קלארע, לויטערע, ריינע אמונה, מען הויבט אן שפירן
 דער אייבערשטער איז מיט מיר, ביי מיר און נעבן מיר, און ווען
 מען איז זוכה דאס צו שפירן - עפנט זיך די מויל און מען הויבט אן
 רעדן צום אייבערשטן.

דער פירוש "שפתי תפתח" איז א גרינגע לייכטע פירוש אויפן
 הייליגן ספר לקוטי מוהר"ן. דער פירוש איז געבויט אויף די
 הייליגע ספרים פונעם גרויסן צדיק מוהרא"ש זכותו יגן עלינו:
 שפת הנחל, דרשות מוהרא"ש און ספר אשר בנחל;
 איבערגעטייטשט און געגעבן צו פארשטיין אויף א גרינגע וועג
 פאר די בני הנעורים, אז די היינטיגע מחות זאלן אויך האבן א טעם
 און א געפיל אינעם הייליגן ספר לקוטי מוהר"ן. זיי זאלן אויך קענען
 זוכה זיין צו וואס דער הייליגער רבי האט אונז געזאגט (חיי מוהר"ן,
 סימן שמט) מען קען ווערן אן אמת'ער בעל תשובה דורכ'ן לערנען זיין
 ספר לקוטי מוהר"ן, און ווער עס וועט לערנען זיין ספר מיט אן
 אמת - וועט זיך אים אויפשטאפן אלע פארשטאפטע אדערן.

איך האב א נאמען געגעבן דעם ספר "שְׁפָתַי תִּפְתַּח", ווייל דער הייליגער ספר לקוטי מוהר"ן עפֿנט אויף די מויל צו רעדן צום אייבערשטן. חכמינו זכרונם לברכה זאגן (תרומות א, ג): "סתם חרש - שאינו שומע ואינו מדבר", טייטשט דער הייליגער רבי (לקוטי מוהר"ן חלק א', סימן 8) פארנוואס רעדט א מענטש נישט צום אייבערשטן? ווייל ער איז 'אינו שומע' בקול צדיקים, אז מען הערט נישט די ווערטער פון צדיקים - איז מען אן 'אינו מדבר', רעדט מען נישט צום באשעפער. אבער אז מען הערט זיך צו צום קול פון צדיק, מען לערנט דעם רבינ'ס ספר לקוטי מוהר"ן - ווערט "שְׁפָתַי תִּפְתַּח", די ליפן עפענען זיך, מען הויבט אן רעדן צום אייבערשטן.

איך אין די ווארט 'שְׁפָתַי' איז דא די ווארט 'שְׁפָת' ווייל דאס איז געבויט אויפן הייליגן ספר "שְׁפָת הַנַּחֲל" און אינעם אות יו"ד איז מרומז מיין נאמען.

דער אייבערשטער זאל רחמנות האבן אויף מיר, איך זאל קענען תשובה טון און פאררעכטן אלעס וואס איך דארף מתקן זיין; מיין נפש, רוח וגשמה. איך זאל זיך נישט דארפן שעמען פון די הייליגע צדיקים, און מיר זאלן אלע שוין זוכה זיין צו די גאולה, ווען עס וועט זיין ו'מלך א'חד י'היה ל'כלם (יחזקאל לו, כב)

ז לְשׁוֹן רַבִּנּוּ וּכְרוֹנוֹ לְבָרְכָה
וְאַלְהָהּ הַמְשַׁפְּטִים אֲשֶׁר תִּשִּׁים לְפָנֶיהָ

(שמות כא, א):

אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וּכְרוֹנָם לְבָרְכָה דִּי הִיילִיגֶע
חֲכָמִים זַאגֶן,

מִיר זַעצֶן פֿון דַּעם

לְשׁוֹן וָוַאס דִּי פֿסוק

זַאגט 'לְפָנֶיהָ' [פֿאר

זיי] - הָשׂוּ אִשָּׁה לְאִישׁ

אז עס איז צוגעגליכן א

פֿרוי צו א מאן פֿאר

אלע דינים פֿון די תורה

(קדושין לה: בָּבָא קַמָּא טו.).

וְאִיתָא בְּמִכְלִיתָא און

אין מִכְלִיתָא (פֿרשׁת

מִשְׁפָּטִים, מִכְלִיתָא דִּנְזִיקִין, א)

איז דא נאך א דרש

וואס מען דרש'נט

פונעם זעלבן פֿסוק;

'בֹּל' וועסטו מיינען,

'יְהִי תִלְמִידִים לִזְמִין'

אז די תלמידים זאלן

לערנען, 'וְאִינֵם מְבִנִּים'

אן פארשטיין? 'תלמוד

לומר' קומט דער פֿסוק

זאגן: 'אֲשֶׁר תִּשִּׁים' וואס

דו זאלסט לייגן, 'לְפָנֶיהָ' פֿאר זיי; 'עֲרַכֵם

לְפָנֶיהָ' לערן מיט זיי קלאר, זיי זאלן

פארשטיין דאס לערנען - 'בְּשִׁלְחֵן עֲרוּד'

אזוי ווי א געדעקטע טיש; ביז דא איז די

לשון פֿון די הייליגע חֲכָמִים.

א זאגט יעצט דער הייליגער רבי, דע

זאלסט וויסן, בִּי עֶקֶר הַגְּלוּת אז דער

עיקר גלות - אינו אֱלָא בְּשִׁבְלִי חֶסְרוֹן אַמּוֹנָה

איז נאר צוליב ווייניג אַמּוֹנָה, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב

לְשׁוֹן רַבִּנּוּ וּכְרוֹנוֹ לְבָרְכָה

וְאַלְהָהּ הַמְשַׁפְּטִים אֲשֶׁר תִּשִּׁים
לְפָנֶיהָ (שמות כא):

אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ וּכְרוֹנָם
לְבָרְכָה: הָשׂוּ

אִשָּׁה לְאִישׁ (קדושין לה: בָּבָא קַמָּא

טו.). וְאִיתָא בְּמִכְלִיתָא: 'יבול'

יְהִי תִלְמִידִים לִזְמִין וְאִינֵם

מְבִנִּים — תלמוד לומר: 'אֲשֶׁר

תִּשִּׁים לְפָנֶיהָ' — עֲרַכֵם

לְפָנֶיהָ בְּשִׁלְחֵן עֲרוּד':

א דע, בִּי עֶקֶר הַגְּלוּת אינו

אֱלָא בְּשִׁבְלִי חֶסְרוֹן אַמּוֹנָה,

כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (שיר-השרים ו):

'תְּבוֹאִי, תִּשְׁוִרִי מֶרֶאֶשׁ אַמְנָה';

אזוי ווי עס שטייט אין פֿסוק (שיר השרים ה,

ח) ווען משיח וועט קומען און מען וועט

ארויסגיין פֿון גלות, זאגט דער באשעפער:

'תְּבוֹאִי' איך וועל מיט קומען מיט די אידן,

'תִּשְׁוִרִי' און דאן וועט

מען זען, ווען מען וועט

זיך מתבונן זיין, אין

וואס פֿאר א זכות איז

מען אויסגעלייזט

געווארן? 'מֶרֶאֶשׁ אַמְנָה'

אין די זכות וואס מען

האט געגלייבט פֿון

אנהויב אן אינעם

אייבערשטן - איז מען

אויסגעלייזט געווארן;

ווייל אין די זכות פֿון

אַמּוֹנָה גייט מען ארויס

פֿון גלות, און

פֿאַרקערט, אז עס פֿעלט

פֿון די אַמּוֹנָה - דאס

איז דער גלות, ווייל

ווען מען נעמט אריין

אין זיך אז אלעס איז

דער אייבערשטער;

דומם, צומח, חי און

מדבר - אלעס איז ער,

נישטא גארנישט אויסער אים, יעדע זאך

וואס פֿאסירט איז פֿון אים, און אין יעדע

ריר געפינט זיך דער אייבערשטער; ווען

מען ווייסט דאס - איז נישטא דער גלות.

[דערפֿאר ווערט געברענגט פֿון צדיקים

(דער הייליגער רש"י מליובאוויטש זכותו יגן עֲלֵינוּ,

וְעוֹד), אז דער גלות איז נאר פֿאַרן גוף און

נישט פֿאר די נשמה. נאר דער גוף איז

געגאנגען אין גלות, אָבער די נשמה פֿון

א איד קען זיך צוקלעבן צום אייבערשטן איבעראל, וואו עס זאל זיך נאר געפינען. ווייל דער אייבערשטער איז 'מלא כל הארץ כבודו', און דערפאר זאגט דער רבי

(שפעטער אין דעם חלק, סימן

סא) וואו אידן זענען -

איז דארט מיט זיי דא

קדושת ארץ ישראל;

אידן טוען הייליגן די

פלאץ וואו זיי געפינען

זיך, דורך בויען שולן און ישיבות, און

דערפאר איז דא פוסקים (רמב"ם ועוד, אזוי ווי

אויסגעשמועסט אין ספר ויזאל משה, מאמר ישוב ארץ

ישראל) וואס זאגן אז היינטיגע טעג איז

נישטא די מצוה פון ישוב ארץ ישראל.

ווען משיח וועט קומען און ער וועט

אונז אויסלייזן - דעמאלט וועלן מיר זיך

אלע צוריק קערן קיין ארץ ישראל, אבער

היינטיגע טעג איז דער עיקר עבודה פון

א איד אויפצוזוכן דעם אייבערשטן וואו

ער געפינט זיך, און אזוי ווערט די פלאץ

הייליג בקדשת ארץ ישראל, און די זעלבע

איז פארקערט, אפילו אויב מען געפינט

זיך אין ארץ ישראל, אויב חס ושלום מען

האט נישט קיין אמונה - איז דארט אויך

די גלות.

אזוי אויך, קען מען זיך געפינען אין שול,

אין ישיבה, און אז מען האט נישט

קיין אמונה - איז מען דארט אין שול, אין

ישיבה - א גרויסער רחמנות, מען קריגט

זיך און מען טרעפט זיך נישט דאס פלאץ,

אבער א מענטש מיט אמונה, וואו ער זאל

נאר זיין - טרעפט ער דארט דעם

אייבערשטן; קומט אויס אז די גאולה

האט נאר מיט אמונה].

אמונה הוא בחינת תפלה און אמונה -

דאס איז תפלה; אמונה און

תפלה זענען איינס, אמונה ברענגט תפלה

און תפלה ברענגט אמונה; ווייל ווען מען

האט א קלארע

לויטערע אמונה, מען

וויסט אז אלעס איז

דער אייבערשטער,

דעמאלט בעט מען אים

יעדע זאך, ווען עפעס

פעלט אדער ווען עפעס טוט וויי - ווענדט

מען זיך נאר צו אים, און אזוי אויך דורך

תפלה באקומט מען אמונה; ווייל ווי מער

מען רעדט צום אייבערשטן - ווערט אלץ

קלארער די אמונה, מען הויבט אן שפירן

די געשמאקע איינגענעמע, לויטערע,

ליכטיגקייט פונעם אייבערשטן, כמו

שכתוב אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (שמות

י"ז, יב): 'וַיְהִי יְדִיו אֱמוּנָה' משה רבינו'ס

הענט זענען געווען אויסגעשפרייט מיט

אמונה, ותרנומו זאגט דער תרגום: 'פרישן

בצל' אויסגעשפרייט צום אייבערשטן

מיט תפלה; זעט מען אז דער פסוק רופט

אן תפלה - 'אמונה', ווייל אמונה און

תפלה זענען איינס.

ראם איז דער סוד וואס דער הייליגער

רבי האט אונז געלערנט, די סוד

פון 'התבודדות', מען זאל זיך אויסשמועסן

דאס הארץ מיטן אייבערשטן אזוי ווי מען

רעדט מיט א נאנטער חבר, און כדי מען

זאל דאס קענען טון, רעדן צום אייבערשטן

אזוי ווי מען רעדט צו א חבר - דארף מען

שפירן ווי דער אייבערשטער איז מיטן

מענטש, ווייל אז מען שפירט נישט דעם

אייבערשטן - קען מען נישט רעדן צו אים.

מאכט פארקערט פון די טבע, דאס ווערט אנגעווען נס', דער נס דאס איז די טייטש פון נס', אויפגעהויבן, הויך; די גאנצע באשאפן ווערט אויפגעהויבן הויך, ארויס פון די טבע; יעדער זעט אז עס איז דא א באשעפער וואס פירט אלעס.

ולזה און זוכה זיין צו אנערקענען די גרויסע ניסים וואס דער אייבערשטער מאכט מיטן מענטש, צריך אמונה דאס גייט נאר מיט א שטארקע אמונה; שיאמין ער זאל גלייבן, שיש מחדש אז עס איז דא א באשעפער וואס באנייט די גאנצע בריאה יעדע רגע, ובידו און עס ליגט אינעם אייבערשטנס הענט - לחדש דבר ברצונו צו באנייען אלעס לויט זיין ווילן.

[דער מענטש וואס דאווענט און בעט דעם אייבערשטן - איז זוכה ארויס צו גיין פון די טבע, עס ווערט ביי אים א לעבן פון ניסים, יעדע זאך איז א נס; אז מען קען גיין, און אז מען קען שטיין, אלעס איז א נס, אז מען זעט און מען הערט, און אזוי אויך יעדע אטעם וואס מען געבט - איז א נס; נאר וויבאלד דער אייבערשטער האט באשאפן די וועלט אויף א וועג אז עס זאל זיך פירן בדרך הטבע - פארגעסט מען פונעם אייבערשטן, מען רעדט זיך איין אז דאס אלעס איז טבע, אבער אז מען בעט דעם אייבערשטן אויף יעדע זאך - ווערט אנטפלעקט אז אלעס איז ניסים].

אזוי ווי מען זעט אין פאקט, אז מיט א חבר קען מען רעדן און פארברענגען שעות אויף שעות, און ווען עס קומט צו רעדן צום אייבערשטן - הויבט מען אן געניצן און מען הויבט אן איינדריםלען; דאס קומט פון דעם וואס דעם חבר זעט מען און מען שפירט ווי ער הערט אויס, און דעם אייבערשטן שפירט מען נאכנישט; יעצט וואס קען מען טון יא זוכה זיין צו שפירן דעם אייבערשטן? די

עצה איז צו שרייען טעג און יארן צום אייבערשטן מען זאל אים זוכה זיין צו שפירן, ביז מען איז זוכה אז די מח עפנט זיך אויף און מען הויבט אן שפירן דעם אייבערשטן, מען איז זוכה צו א קלארע אמונה; קומט אויס אז אמונה און תפלה זענען איין זאך].

ולזה און ווען א מענטש איז שטארק אין אמונה און אין תפלה, ער בעט דעם אייבערשטן אויף יעדע זאך - בחינת נסים איז מען זוכה צו זען ניסים למעלה מהטבע וואס איז קעגן די טבע; בי תתפלה למעלה מהטבע ווייל תפלה איז העכער פון די טבע, בי תתפלה בחינת נסים ווייל אויך ווען די טבע, די נאטור - זאגט אזוי, טאר מען זיך נישט מייאש זיין, מען דארף וויסן אז מיט תפלה קען מען אלעס טוישן צום גוטן, ותתפלה און אז מען בעט דעם אייבערשטן - משנה הטבע טוט מען אויסדרייען די טבע, וזה און דאס וואס דער אייבערשטער

וְעַקֵּר אֱמוּנָה אֲנִי וְאִזְוִי אִזְוִי מִעַן זֹכָה צוֹ
הָאֶבֶן אֶשְׁטַאֲרָקֶה אֱמוּנָה, בַּחֲנִינָה
תַּפְּלָה אֲנִי צוֹ זֵינן שְׁטַאֲרָק אִין תַּפְּלָה,
בְּעֵטָן יַעֲדֶה זֶאךְ דָּעם אֵיבְעֶרְשְׁטֵן, בַּחֲנִינָה

נָסִים גְּלִיבֵן אֲזִי דֶּעֶר

אֵיבְעֶרְשְׁטֶע־קֵעֵן

אַלֶּס מֵאֶכֶן, אֲנִי אֲזִי דִי

גֵּאנְצֶע טִבֵּעֵ אִזְוִי

אֵיבְעֶרְשְׁטֶע־רֵעֵה? אִינוּ

אֶלֶּא בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל דָּאס

אִזְוִי נָאֵר דִּוְרָךְ אֶרֶץ

יִשְׂרָאֵל. בְּמֹו שְׁכָתוֹב

אֲזוּי וְאִזְוִי עֵס שְׁטִיט אִין

פֶּסוּק (תְּהִלִּים ל"ג, ג): "שְׁכֹן

אֶרֶץ' דִּי וועסט רוען

אִין לֵאנֵה, אִין אֶרֶץ

יִשְׂרָאֵל, 'וְרֵעֵה אֱמוּנָה'

וועסטו זוכה זיין זיך צו

פֶּאשֶׁען מִיט אֱמוּנָה;

ווייל דארט אין ארץ ישראל איז מען זוכה

צו אמונה, אזוי ווי עס שטייט (דברים יא, יב):

'תִּמְדֵּי עֵינֵי ה' אֶלְקֶיךָ בָּה', ווייל דורך ארץ

ישראל ווערט אנטפלעקט אז עס איז דא א

באשעפער אויף די וועלט, וְשָׁם אֲנִי פֻּן

דאך עקר עליות התפלות גייען ארויף

אלע תפלות, בְּמֹו שְׁכָתוֹב אֲזוּי וְאִזְוִי עֵס

שְׁטִיט אִין פֶּסוּק (בראשית כ"ח, יז), ווען יעקב

אָבִינוּ אִזְוִי אַרִיבֶּעֶר דָּעם מְקוֹם הַמִּקְדָּשׁ

האט ער געזאגט: 'זֶה שְׁעַר הַשָּׁמַיִם' און

דאס איז די טויער פון הימל, זאגט רש"י:

'מְקוֹם תַּפְּלָה לַעֲלוֹת תַּפְּלֹתֶם הַשְּׁמַיְמָה',

דא איז די פלאץ וואו די תפלות גייען

ארויף אין הימל, און חכמינו זכרונם

לְבָרְכָה זָאגן (ברכות ל): 'הִמְתַּפְּלֵל בַּחוּץ

לְאֶרֶץ' דֶּעֶר וואס דאווענט אינדרויסן פון

אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל - 'יִכּוֹן לְבוֹ כְּנֶגֶד אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל'
זאל אינזין האבן ווי ער שטייט אנטקעגן
אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל; ווייל פון ארץ ישראל גייען
ארויף אלע תפלות, ווייל 'אֱמוּנָה', 'תַּפְּלָה',
נָסִים' און 'אֶרֶץ

יִשְׂרָאֵל' - זענען איינס,

אַלֶּס אִזְוִי גַעקניפט און

גַעבִינדן איינס מיט די

אָנְדֶּרֶע; ווייל דורך

אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל אִזְוִי מִעַן

זֹכָה צו אֱמוּנָה, און אז

מִעַן האט אמונה איז

דא תפלה, און מיט

תַּפְּלָה אִזְוִי דא נָסִים, און

אֲזוּי אויך דורך תַּפְּלָה,

דורך נָסִים - אִזְוִי מִעַן

זֹכָה צו אֱמוּנָה און צו

אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל.

וְבִשְׁבִיל זֶה אֲנִי

דערפאר,

ווען דער אֵיבְעֶרְשְׁטֶע־האט צוגעזאגט

פֶּאֶר אַבְרָהָם אָבִינוּ אִים צו גַעבֵן אֶרֶץ

יִשְׂרָאֵל, בְּשִׁפְנֵם אַבְרָהָם און אַבְרָהָם אָבִינוּ

האט געפֿרעגט דָּעם אֵיבְעֶרְשְׁטֵן: 'בְּמָה

אָדֶּע' ווי אזוי קען איך וויסן אז איך וועל

דאס טאקע באקומען? (שם ט"ו, ח) - וְכֹזָה

פֶּגֶם בִּרְשַׁת אֶרֶץ מִיט דָּעם האט ער פֿוגם

געווען אין יִרְשָׁעֶנען אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, שְׁהִיא

בַּחֲנִינָה אֱמוּנָה עֵס אִזְוִי גַעווען א פֿגם אין די

אֱמוּנָה; אַבְרָהָם אָבִינוּ וואלט ווען

גַעדאַרפֿט גְּלִיבֵן און נִישַׁט פֿרעגן: 'בְּמָה

אָדֶּע' פון ווי וועל איך וויסן אז איך וועל

עס באקומען, בַּחֲנִינָה תַּפְּלָה און דאס איז

אויף א פֿגם אין תַּפְּלָה, ווייל ווען מען איז

פֿוגם אין די אֱמוּנָה אִזְוִי מִעַן פֿוגם בַּתַּפְּלָה,

ווייל די צוויי זאכן 'אמונה' און 'תפלה' גייען אינאיינעם, ה'ה גלות מצרים און דערפאר האט אים דער אייבערשטער דעמאלט געזאגט די גזירה אז זיינע

קינדער וועלן גיין קיין מצרים, וואס דארט אין מצרים איז נישטא קיין אמונה, מצרים איז די פלאץ פון עבודה זרה; ווייל ווען עס איז דא ווייניג אמונה - איז דא דער גלות.

[מען דארף פארשטיין,

ווי אזוי קען זיין אז אברהם אבינו וואס האט געליטן די צען שווערע ביטערע נסיונות און איז בייגעשטאנען אלעס,

און ווען דער אייבערשטער זאגט אים 'דו גייסט ירשענען ארץ ישראל' - זאל ער פרעגן אזא פראגע, 'במה אדע כי אירשנה' פון ווי ווייס איך אז איך גיי עס טאקע באקומען? ווי קען זיין אזא זאך?!

נאר וואס דען, אין דעם ליגט דער סוד פונעם גלות, אברהם אבינו האט נישט געפרעגט די שאלה ווייל ער האט נישט געהאט קיין אמונה, מיר זעען דאך אז אברהם אבינו האט זיך מוסר נפש געווען צו ווערן פארברענט פארן אייבערשטן אויף קידוש השם (בראשית רבה לח, יא), נאר מיט די שאלה וואס ער האט געפרעגט - און דורכדעם זענען אידן געגאנגען אין גלות מצרים - האט ער געוויזן פאר כלל ישראל אז דער עיקר גלות איז דאס פרעגן קשיות און שאלות אויפן אייבערשטן; עס איז דא אסאך זאכן וואס מען קען נישט פארשטיין, מיר פארשטייען נישט

ה'ה גלות מצרים. ודוקא יעקב ובניו ירדו מצרים, כי הם בחינת שנים-עשר נסחאות תתפלה, והוריד אותם בגלות. ומצרים הוא הפוך הנסים, כמו שכתוב (שמות י"ד): "ומצרים נסים לקראתו", שאין שם

מיט א פינקטליכע חשבון און מיט גערעכטיגקייט].

ודוקא יעקב ובניו ירדו מצרים און פארוואס איז די גזירה פון גלות

געווען פינקט אויף יעקב אבינו מיט זיינע קינדער? כי הם ווייל די צוועלף שבטים, וואס זענען די צוועלף מזלות - בחינת זיי זענען שנים עשר נסחאות תתפלה די צוועלף נסחאות ביים דאווענען. יעדער שבט האט זיין נסח, יעדע שבט האט אין הימל א באזונדערע טויער וואו עס גייען אריין זייערע תפלות (קוק אריין פריער אין חלק א, סימן ט), און וויבאלד מען האט פוגם געווען אין די אמונה - האט מען פוגם געווען אין תפלה, והוריד אותם בגלות זענען די שבטים - וואס זיי זענען די נסחאות תתפלה - אראפ אין גלות, קיין מצרים, ומצרים וואס דארט אין מצרים, הוא הפוך הנסים איז די פלאץ וואס לייקנט אין נסים, זיי זאגן אז אלעס איז טבע, מקרה און מזל, כמו שכתוב אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (שמות י"ד, כז): 'ומצרים נסים

לְקַרְאָתוֹ' [און די מצריים זענען געלאפן אנטקעגן אים], טייטשט דער רבי: 'ומצרים' די מצריים וואס גלייבן נישט אינעם אייבערשטן, 'נסים' די נסים זענען נישט מיט זיי, נאר 'לְקַרְאָתוֹ' אנטקעגן זיי, 'שָׁאִין שָׁם מְקוֹם הַנְּפִסִּים' עס געפינט זיך נישט קיין נסים אין מצרים, אין מצרים איז געווען נאר טבע, פינקט פארקערט פון ארץ ישראל. אזוי ווי עס שטייט (דברים יא, י'): 'כִּי הָאָרֶץ אֲשֶׁר אַתָּה בָּא שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ' ווייל די

לאנד - ארץ ישראל - וואס דו גייסט אריין דארט איר צו ירש'ענען - 'לא בארץ מצרים' הוא אֲשֶׁר יִצְאֲתֶם מִשָּׁם, איז נישט אזוי ווי ארץ מצרים וואס דו ביסט פון דארט ארויס, 'אֲשֶׁר תִּזְרַע אֶת זֶרְעָךָ, וְהִשְׁקִיתָ בְּרִגְלֶךָ כֶּגֶן הַיָּרֵק' אין מצרים ווען מען פלאנצט איין - האט מען געדארפט ברענגען וואסער פון די נילוס, ווייל אין מצרים גייט נישט קיין רעגן, אלעס גייט דארט לויט די טבע, אבער אין ארץ ישראל דארט שטייט (דברים יא, יא): 'לְמַטַּר הַשָּׁמַיִם תִּשְׁתַּה מַּיִם' עס קומט רעגן פון הימל, מען דארף בעטן דעם אייבערשטן און ווארטן אויפן אייבערשטן.

וְאִין שָׁם מְקוֹם הַתַּפְּלָה אין מצרים איז נישט קיין פלאץ פון תפלה, דארט איז א פלאץ פון עבודה זרה, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (שמות ט, כט) מֹשֶׁה רִבִּינוּ זָאָגְט פֶּאֶר פֶּרְעָה: 'וְהָיָה בְּצִאתִי

אֶת הָעִיר' ווען איך וועל ארויסגיין פון שטאט - 'אֶפְרַשׁ אֶת כַּפִּי' וועל איך אויסשפרייטן מיינע הענט צום אייבערשטן, אינדרויסן פון שטאט וועל איך מתפלל זיין; ווייל אין מצרים איז נישט קיין פלאץ פון תפלה, די טומאה פון מצרים איז צו לייקענען אינעם אייבערשטן, לייקענען אין די אמונה, די קליפה זאגט אז אלעס איז טבע, אזוי ווי עס שטייט (שם ה, ב): 'וַיֹּאמֶר פֶּרְעָה מִי ה'יָיָה אֲשֶׁר אֶשְׁמַע בְּקוֹלוֹ' [פֶּרְעָה

מְקוֹם הַנְּפִסִּים, וְאִין שָׁם מְקוֹם הַתַּפְּלָה, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (שם ט): "וְהָיָה בְּצִאתִי אֶת הָעִיר אֶפְרַשׁ אֶת כַּפִּי".

וְכָל הַגְּלִיּוֹת מְבֵנִים בְּשֵׁם מִצְרַיִם, עַל שֵׁם שְׁהֵם מִצְרַיִם לְיִשְׂרָאֵל. וּבְשִׁפּוּגְמִין בְּאֻמוֹנָה, בַּתַּפְּלָה, בְּאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל, הוּא יוֹרֵד לְגִלּוֹת.

האט געזאגט, ווער איז דער אייבערשטער איך זאל צו הערן זיין קול? [פֶּרְעָה לייקנט אינעם אייבערשטן, ער האט נישט געגלייבט אז די גאנצע וועלט ווערט געפירט דורך אייבערשטן, און אז עס איז דא א פגם אין אמונה - איז דאס א פגם אין תפלה.

וְכָל הַגְּלִיּוֹת און אלע גליות און אלע צרות, מְבֵנִים ווערן אנגערופן - בְּשֵׁם מִצְרַיִם מיטן נאמען 'מצרים', עַל שֵׁם פֶּרְעָה, וועגן, שְׁהֵם מִצְרַיִם לְיִשְׂרָאֵל זיי מאכן ענג פאר אידישע קינדער (בראשית רבה טז, ד), ווייל אז מען פארלירט די אמונה - ווערט ענג, וּבְשִׁפּוּגְמִין בְּאֻמוֹנָה און אז מען האט נישט קיין אמונה, וואס דעמאלט ווערט מען שוואך בתפלה אין תפלה, (ווייל נאר מיט אמונה האט מען תפלה), און אויף בְּאֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל מען טוט גרינגשעצן אין די הייליגקייט פון ארץ ישראל; וואס די דריי

זאכן 'אמונה', 'תפלה' און 'ארץ ישראל' - זענען איין זאך, ווען מען איז פונם אין זיי - הוא יורד לגלות גייט מען אראפ אין גלות.

וזה שאמרו חכמינו זכרונם לברכה און דאס זאגן די הייליגע חכמים (סנהדרין ז:): 'אין משיח בן דוד בא' משיח בן דוד וועט נישט קומען, 'אלא עד שתכלה פרוטה מן הכסף' נאר נאכדעם וואס עס וועט זיך ענדיגן די פרוטה פון טאש; בפשטות זאגן די חכמים אז נאכדעם וואס עס וועט זיין א שטארקע ארעמקייט, מען וועט נישט האבן

קיין פרוטה אין טאש - דעמאלט וועט משיח בן דוד קומען אונז אויסלייזן, טייטשט דער רבי נאך א פשט, הינו וואס מיינט 'עד שתכלה פרוטה מן הכסף' שיכלו האפיקורסים ווען עס וועט זיך ענדיגן די אפיקורסים שאין להם אמונה בנפים וואס גלייבן נישט אין נסים, ומכבים און זיי דעקן צו, כל הנפים אלע נסים, בדרך הטבע מיט די טבע, זיי זאגן אויף אלעס וואס דער אייבערשטער טוט, אז דאס איז די נאטור פון די וועלט, (דער רבי וועט באלד געבן צו פארשטיין ווי דאס איז מרומז אין די ווערטער 'עד שתכלה פרוטה מן הכסף'); נאר נאכדעם וואס עס וועט מער נישט זיין קיין אפיקורסים,

דעמאלט וועט זיין די גאולה, אזוי ווי דער רבי הויפט אן די תורה, אז דער עיקר גלות איז פון חסרון אמונה.

דער רבי גייט צוריק צו פריער, וואס ער האט געזאגט אז נסים מיט ארץ ישראל איז איינס, בי עקר הנסים בארץ ישראל ווייל דער עיקר נסים איז אין ארץ ישראל, בי ווייל די הייליגע חכמים זאגן (תענית ז:): 'ארץ ישראל שותה תחלה' ארץ ישראל באקומט ערשט די רעגן וואסער און שפעטער באקומט די גאנצע וועלט, ושתיתה און די רעגן וואסער קומט - מהתהומות פון די אפגרוונדן, דער רבי

וזה שאמרו חכמינו זכרונם לברכה (סנהדרין ז:): 'אין משיח בן דוד בא, אלא עד שתכלה פרוטה מן הכסף; הינו, שיכלו האפיקורסים שאין להם אמונה בנפים, ומכבים כל הנפים בדרך הטבע. בי עקר הנפים בארץ ישראל, בי (תענית ז:): 'ארץ ישראל שותה תחלה, ושתיתה מהתהומות, שהם לשון: "ותהם כל העיר" (רות א), שעל דבר נפי תמהין העולם.

טייטשט די ווארט 'תהומות' - א לשון פון 'ניסים', שהם לשון 'תהום' איז א לשון וואס שטייט: 'ותהם כל העיר' (רות א, יט) און די גאנצע שטאט האט זיך פארוואונדערט און גערוישט; שעל דבר נפי ווייל אויף א נס - תמהין העולם וואונדערן זיך מענטשן, און דאס איז פשט פון 'ארץ ישראל שותה תחלה' ארץ ישראל באקומט ערשט רעגן, אז ארץ ישראל באקומט נסים; ווייל די זאך פון רעגן איז דאך בלויז נסים, אזוי ווי די הייליגע חכמים זאגן (תענית ז:): 'גדול יום הגשמים' דער טאג וואס עס רעגנט איז אזוי גרויס, 'כיום שנבראו שמים וארץ' אזוי ווי די זעקס טעג וואס דער אייבערשטער האט באשאפן די וועלט;

זעט מען אז ארץ ישראל איז די פלאץ פון ניסים, די פלאץ פון אמונה.

וזה און לויט ווי דער רבי האט יעצט געזאגט איז די ווארט 'תהום' א לשון

פון 'נסים', דאס איז די פשט וואס שטייט אין פסוק (תהלים מ"ב, ח):

'תהום אל תהום קורא' איין 'תהום' רופט צו די אנדערע 'תהום', בי יש נסין עלאין ווייל עס איז דא צוויי סארט נסים, עס איז דא אפענע נסים, נסים וואס אלע קוקן ארויף צום אייבערשטן, מען זעט אפן אז דער אייבערשטער מאכט די וואונדער, שהוא בחינת דאס ווערט אנגערופן - תהום עלאה די

'אויבערשטע תהום', די אויבערשטע וואונדער, ויש נסים תתאין און עס איז דא באהאלטענע נסים וואס זעט אויס ווי טבע, עס זעט אויס ווי די נאטור, די נסים זענען פארשטעלט מיט טבע, שהם בחינת דאס ווערט אנגערופן - תהומא תתאה 'אונטערשטע תהום' די אונטערשטע וואונדער, ומלאך שכלול מכל הנסים און דער מלאך וואס איז געשטעלט אויף ביידע ניסים, משני התהומות צו ברענגען וואסער פאר די וועלט פון אויבן און פון אונטן - דמיא לעגלא (תענית כה): זעט אויס ווי אן 'עגלא'. די גמרא זאגט, 'אמר רבה' רבה האט געזאגט, 'לדידי חזי לי' איך האב געזען, 'האי רידיא' דער מלאך וואס

וזה (תהלים מ"ב): "תהום אל תהום קורא", בי יש נסין עלאין, שהוא בחינת תהום עלאה; ויש נסים תתאין, שהם בחינת תהומא תתאה. ומלאך שכלול מכל הנסים, משני התהומות, דמיא לעגלא (תענית כה); שהוא בחינת עגולים, בחינת אמונה, כמו שכתוב (תהלים פ"ט): "ואמונתך סביבותיך".

ופרימא שפותה, שהוא

איז געשטעלט אויף ברענגען רעגן, דמי לעגלא' ער זעט אויס ווי א קעלבל, ופרימא שפותיה' און זיינע ליפן זענען אפן און געשפאלטן, וקיימא בין תהומא תתאה לתהומא עלאה' און ער שטייט צווישן די צוויי תהומות; טייטשט דער רבי 'דמיא לעגלא', דער מלאך איז רינדעכיג, שהוא בחינת עגולים 'עגלא' איז א לשון פון רינדיג, בחינת אמונה דאס ווייזט אויף אמונה, ווייל א זאך וואס מען פארשטייט מיטן שכל - האט עקן, פון וואו עס הויבט זיך אן, און ביז וואו עס גייט, אבער אמונה איז

אן פארשטיין, עס האט נישט קיין אנהויב און נישט קיין ענדע, מען גלייבט אינעם אייבערשטן אן קיין פארשטיין, אמונה איז רינדיג, כמו שכתוב אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (תהלים פ"ט, ט): 'ואמונתך סביבותיך' און זיין אמונה איז ארום דיר; דאס איז די מדרגה צו וואס מען דארף צוקומען, מען זאל זיין ארום גענומען מיט אמונה, מען זאל גארנישט זען און גארנישט שפירן, מען זאל זען נאר דעם אייבערשטן, מען זאל וויסן אז אין יעדע ריר און אין יעדע זאך - איז באהאלטן דער באשעפער.

אויף זאגט די גמרא, דער מלאך וואס איז געשטעלט אויף רעגן, ופרימא שפותה האט געשפאלטענע ליפן; שהוא

די וואס פארדעקן דאס מיט טבע; משיח וועט קומען נאר נאכדעם וואס מען וועט נישט פארדעקן מער די נסים וואס דער אייבערשטער טוט.

מיט דעם קען מען

פארשטיין וואס

די חכמים זאגן (תענית

ח): 'גדול יום הגשמים

כיום קיבוץ גליות' דער

טאג וואס עס רעגנט

איז אזוי גרויס, אזוי ווי

ווען משיח וועט

קומען, ער וועט

צאמנעמען די אידן פון

גלות און זיי

ארויפברענגען קיין

ארץ ישראל; ווייל ווען עס רעגנט - ווערט

אנטפלעקט אז עס איז דא א באשעפער

אויף די וועלט וואס מאכט אלעס, און

דורכדעם וועט זיין די גאולה, 'כי אין

הגליות מתכנסות אלא בזכות אמונה'

(מכילתא בשלח, סוף פרק ו), משיח וועט קומען

נאר בזכות אמונה, און אויף קען מען

פארשטיין וואס די חכמים זאגן (תענית,

דארט): 'גדול יום הגשמים שאפילו פרוטה

שפכים מתברכות' [א טאג וואס עס גייט א

רעגן איז אזוי גרויס אז אפילו די געלט אין

טאש ווערט געבענטשט], און לויט ווי

דער רבי טייטשט 'פרוטה מן הכיס', דאס

מיינט תפלה, איז פשט, דער טאג וואס

רעגנט איז אזוי גרויס, 'אפילו פרוטה

שפכים מתברכות' מען הויבט אן עפענען

די ליפן צום אייבערשטן, מען ווערט

שטארק אין תפלה; ווייל דורך רעגן זעט

מען אז אלעס איז דער אייבערשטער, און

בחינת תפלה דאס מיינט מען תפלה, כמו

שכתוב אזוי ווי עס שטייט אין פסוק, דוד

המלך בעט (שם נ"א, יז): 'אדני שפתי תפתח'

אייבערשטער עפן אויף מיינע ליפן, דער

מלאך האט

געשפאלטענע אפענע

ליפן, אונז צו לערנען

מיר זאלן אויף עפענען

אונזערע ליפן צו רעדן

און צו בעטן דעם

אייבערשטן, וואו און

ווען מען בעט דעם

אייבערשטן, כללות

הנפים דאס ברענגט

ניסים.

וזה פרוש דאס איז די

פשט אין די גמרא, משיח וועט נישט

קומען - 'עד שתכלה פרוטה מן הכיס' נאר

ווען עס וועט זיך ענדיגן די פרוטה פון

כיס [טאש], טייטשט אויס דער רבי דעם

מאמר חז"ל, אז דאס מיינט ווען עס וועט

מער נישט זיין קיין אפיקורסים. בי י"ש בני

אדם ווייל עס איז פארהאן מענטשן,

המכבים וואס דעקן צו, כלליות הנפים די

ניסים וואס דער אייבערשטער מאכט,

הכלולים במלאך וואס קומען דורך דעם

מלאך - דפריטא שפותה וואס האט

געשפאלטענע ליפן, מכבים בדרך הטבע

און זיי פארדעקן עס מיטן זאגן אז עס איז

'טבע'; דאס זאגן אונז די הייליגע חכמים,

משיח וועט קומען נאר נאכדעם 'שתכלה'

ווען עס וועלן זיך ענדיגן - 'פרוטה מן

הכיס', 'פרוטה' דאס איז דער מלאך מיט

די געשפאלטענע ליפן, דאס איז תפלה -

'מן הכיס' פון די וואס זענען דאס 'מכסה',

הייליגער זוהר זאגט (בלק קצח): אויפן פסוק, דער נביא זאגט וואס וועט זיין ווען מ'שיח וועט קומען: 'וְהָיָה צֶדֶק אֲזוּר מִתְּנִי' און מ'שיח'ס גארטל פון זיינע לענדן וועט זיין - 'צֶדֶק' גערעכט־יגקייט,

'אַמוּנָה וכו' און באגלייבט־קייט וועט זיין - 'אזור חלציר' דער גארטל פון זיינע לענדן (ישעיהו י"א, ה), פֿרעגט דער הייליגער זוהר הינו צדק הינו אמונה צדק און אמונה זענען דאך איין זאך, וואס כאפט ער דאס אן ווי צוויי זאכן? ואמרו שם זאגט דער הייליגער זוהר, 'אמונה אתקריאת' די מלכות ווערט אנגערופן 'אמונה', כד אתחבר בה אמת ווען עס קומט זיך צאם אינאיינעם מיט 'אמת',

ריכטיגקייט; ווייל נאר דורך 'אמת' קען מען זוכה זיין צו א ריינע לויטערע אמונה. [ווייל יעדער איינער האט אמונה, אפילו דער גוי האט אויך אמונה, אבער זיין אמונה איז אין ליגנט, ער גלייבט אין עבודה זרה, אבער דאס איז נישט די אמת'ע אמונה; נאר אזא אמונה וואס איז מיט 'אמת', אמונה אינעם אייבערשטן - דאס איז שלימות אמונה, א ריכטיגע אמונה].

ג ואי אפשר לבוא לאמת און צו אמת קען מען נישט צוקומען - אלא על ידי

די אפענע געשפאלטענע ליפן ווערן געבענטשט, 'מן הכיס' פון זיין צוגעדעקט; אלע הויפן אן רעדן צום אייבערשטן ווען מען זעט אז דער אייבערשטער פירט אלעס און מאכט אלעס.

ובשתכלה זאת ותתרבה אמונה בעולם, אז יבוא משיח, כי עקר הגאולה תלוי בזה, כמו שכתוב: "תבוא, תשורי מראש אמונה". ב אבל אי אפשר לבוא לאמונה אלא על-ידי אמת, כמובא בזה (בלק קצח): "וְהָיָה צֶדֶק אֲזוּר מִתְּנִי" ואמונה" וכו' (ישעיהו י"א) — הינו צדק, הינו אמונה. ואמרו שם: 'אמונה אתקריאת, כד אתחבר בה אמת'. ג ואי-אפשר לבוא לאמת אלא על-ידי התקרבות השירים ה, ח): 'תבוא' איך וועל מיט קומען מיט די אידן, 'תשורי' און דאן וועט מען זען, מען וועט זיך מתבונן זיין, אין וואס פאר א זכות איז מען אויסגעלייזט געווארן? וועט מען זען אז 'מראש אמונה' און די זכות וואס מען האט געגלייבט שוין פון אנהויב אינעם אייבערשטן, אין דעם זכות איז מען אויסגעלייזט געווארן.

ב אבל אי אפשר לבוא לאמונה אבער מען קען נישט צוקומען צו האבן אמונה - אלא על ידי אמת נאר דורך אמת [ריכטיגקייט], כמובא בזה אזוי ווי דער

אזוי ווי עס שטייט (שיר השירים ה, ח): 'תבוא' איך וועל מיט קומען מיט די אידן, 'תשורי' און דאן וועט מען זען, מען וועט זיך מתבונן זיין, אין וואס פאר א זכות איז מען אויסגעלייזט געווארן? וועט מען זען אז 'מראש אמונה' און די זכות וואס מען האט געגלייבט שוין פון אנהויב אינעם אייבערשטן, אין דעם זכות איז מען אויסגעלייזט געווארן.

מתוודה זיין, טייטשט דער רבי: בְּשֵׁאתָה חֶפֶץ אִמֶּת ווער עס וויל זוכה זיין צוצוקומען צום אִמֶּת - 'בְּמַחֲוֹת' דאס איז די גירן, וואס פון די גירן קומט די עצות, 'ובְּסֵתָם' דאס איז די הארץ; 'חֶבְכָּה תוֹדִיעֵנִי' דורך אויסהערן די עצות פון די צדיקים קען מען זוכה זיין צוצוקומען צום 'אִמֶּת', בִּי הָעֲצוֹת שֶׁמִּקְבֵּל מֵהֶם ווייל די עצות וואס מען איז מקבל פון די צדיקים, הוא בְּחִינַת נְשׂוּאִין וווג איז אזוי ווי

מאן און ווייב וואס ווערן איינס דורך חתונה האבן, אזוי אויף דער צדיק איז דער משפיע, ער געבט די 'זרע אִמֶּת', און דער וואס נעמט עס אן - איז דער מקבל, עס איז אזוי ווי מען האט חתונה מיטן צדיק, און אזוי ווערט אין אים איינגעקריצט אִמֶּת, און אזוי איז מען זוכה צו באקומען אַמֶּנָה.

[דער צדיק געבט גוטע עצות, זיינע עצות ברענגען דעם מענטש צו עולם הבא, דער צדיק געבט אן עצה מען זאל לערנען יעדן טאג די הייליגע תורה, מען זאל נישט פארפעלן קיין איין טאג פון לערנען די וואכעדיגע פֶּרֶשֶׁה שְׁנֵים מִקְרָא וְאַחַד תִּרְגוּם מיט רש"י, איינגעטיילט לויט די טעג פון די וואך, זונטאג ביז שני, מאנטאג ביז שלשי און אזוי ווייטער, און מען זאל לערנען יעדן טאג משניות און גמרא, און אויף אויב מען פארשטייט נישט דאס לערנען זאל מען זאגן די ווערטער

הַתְּקַרְבוּת לְצַדִּיקִים נָאָר דוּרְכָּדָעַם וואס מען ווערט נאנט צו צדיקים, וְיִלְךָ בְּדֶרֶךְ עֲצָתָם און מען גייט אין די וועג פון זייערע עצות. ווייל אן א צדיק נארט מען זיך, ווייל די צדיקים

זענען אינגאנצן אויסגעטון פון די וועלט, זיי זענען צוגעקלעבט צום אייבערשטן, און אלע זייערע עצות איז נאר פון תכלית, פון יענע וועלט, זיי געבן עצות פארן מענטש ווי זיך צוריק צו קערן צום

אייבערשטן, וְעַל יְדֵי שֶׁמִּקְבֵּל מֵהֶם עֲצָתָם און דורכדעם וואס דער מענטש נעמט אן זייערע עצות, נִחְקֶה בּוֹ אִמֶּת ווערט איינגעקריצט אין אים אִמֶּת. ווייל די עצות פון צדיק איז די שכל פון צדיק, און די שכל פון צדיק איז זייער לויטער און הייליג, עס איז 'כולו זרע אִמֶּת', די עצות זענען די טראפלעך פון זיין שכל, און ווער עס פאלגט די עצות, איז אפילו ער פארשטייט דאס נישט, אָבער אויב מען טוט דאס - ווערט איינגעקריצט אין אים 'אִמֶּת' און מען איז זוכה צו אַמֶּנָה, און דורכדעם וועט זיין די גאולה, כְּמוֹ שֶׁבְּתוֹב אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (תהלים נ"א, ח):

'הֵן אִמֶּת חֶפְצָה' דו באשעפער באגערסט צו זען די אִמֶּת'דיגקייט - 'בְּמַחֲוֹת' אין מיינע גירן, 'ובְּסֵתָם' און דו ווילסט זען אין מיין הארץ וואס איז פארבארגן, אויב איך האב טאקע תשובה געטון, 'חֶבְכָּה תוֹדִיעֵנִי' האסטו מיר אויסגעלערנט זיך צו

פון די תורה, ביז מען וועט זוכה זיין צו פארשטיין די הייליגע תורה; די עצות פון צדיק ברענגט צו עולם הבא.

ובשמקבלין עצות מרשעים און חס ובמעמד הר סיני און ווען מען איז

געשטאנען ביים בארג סיני צו מקבל זיין די

תורה - פסקה והמתן איז אוועק געגאנגען די

טומאה פון אלע אידן, (די טומאה פון אוועק

גיין פונעם אייבערשטן) (שבת קמו. עין רש"י שם), כי

שם קבלו ווייל דארט האבן די אידן באקומען

- תר"ג עטין דקדשה די זעקס הונדערט און

דרייצן הייליגע עצות, (זהר יתרו פ"ב:) ווייל דער

הייליגער זוהר זאגט אז די זעקס הונדערט און

דרייצן מצות זענען זעקס הונדערט און דרייצן עצות ווי אזוי

זיך צוריק צו קערן צום אייבערשטן, מען זאל נישט אוועק גיין פונעם אייבערשטן,

והיתה להם נשואין בקדשה און עס איז געווען א הייליגע חתונה, און דערפאר

רופט מען אן 'קבלת התורה' - די חתונה פון די אידן מיטן אייבערשטן, אזוי ווי

חכמינו זכרונם לברכה זאגן (זלקוט שיר השירים, רמז תתקפז): 'ביום חתנתו, בסיני' די

חתונה פון אידישע קינדער מיטן אייבערשטן פביכול, איז געווען ביים

בארג סיני.

ולמה נקרא עצה בבחינת נשואין? כי (ברכות סא.)

זעקס הונדערט און דרייצן עצות ווי אזוי זיך צוריק צו קערן צום אייבערשטן, מען

זאל נישט אוועק גיין פונעם אייבערשטן, והיתה להם נשואין בקדשה און עס איז

געווען א הייליגע חתונה, און דערפאר רופט מען אן 'קבלת התורה' - די חתונה

פון די אידן מיטן אייבערשטן, אזוי ווי חכמינו זכרונם לברכה זאגן (זלקוט שיר

השירים, רמז תתקפז): 'ביום חתנתו, בסיני' די חתונה פון אידישע קינדער מיטן

אייבערשטן פביכול, איז געווען ביים בארג סיני.

ולמה נקרא עצה בבחינת נשואין? און פארוואס ווערט אנגערופן עצות -

ן ש ל ו ם

אויב מען נעמט אן די עצות פון רשעים - הוא

בחינת נשואין בקלפה איז דאס אזוי ווי מען

האט חתונה מיטן רשע, מען ווערט איינס מיט

אים, און דערפאר ווען חנה האט געפאלגט די

עצה פון די שלאנג און געטון די עבירה, געגעסן פון די עץ

הדעת - שטייט דער לשון: 'הנחש השיאני'

דער שלאנג האט מיד איבערגערעדט (בראשית

ג, יא), 'השיאני' לשון נשואין איז א לשון פון חתונה האבן, עצות

הנחש שקבלה די שלעכטע עצה פונעם שלאנג, וואס חנה האט אנגענומען פון

'והייתם כאלקים' די פאלשע אמונה - הוא בחינת נשואין דאס איז אזוי ווי חתונה

האבן מיט די קליפות, ווייל די עצות קומען פון די נירן און דאס ווערט

איינגעקריצט אין דעם מענטש וואס נעמט עס אן, און דאס איז וואס חכמינו זכרונם

לברכה זאגן (שבת קמו.) דער שלאנג האט חתונה געהאט מיט חנה, און אריינגעלייגט

אין איר א טומאה, ועל ידי נשואין און דורכדעם וואס זי האט אנגענומען די עצה

און געווארן איינס מיטן שלאנג - המיל בה

חתונה האכן? בי ווייל די הייליגע חכמים זאגן (ברכות סא): 'הבליזות יועצות' די נירן פונעם מענטש געבן די עצות, ובליות הם כלי החולדה און אויף זענען די נירן וואס מאכן געבוירן, כלי

הזרע די קינדער קומען פון די נירן, נמצא קומט אויס, אז סיי די עצות און סיי די קינדער - קומען פון די זעלבע פלאץ, כשמקבלין עצה מאדם און ווען מען נעמט אן עצה פון א מענטש, כאלו מקבלין ממנו זרע איז דאס גערעכנט אזוי ווי מען באקומט פון יענעם קינדער, והכל לפי אדם און אלעס ווענדט זיך אינעם ראטגעבער, אם רשע אויב איז יענער א רשע, או צדיק אדער א צדיק.

דערפאר דארף מען זיך זייער אכטונג געבן נישט אנצונעמען די עצות פון א רשע, ווייל זייערע עצות פירן צום אפגרינד רחמנא לצלן, זייערע עצות נעמען אוועק דעם מענטש פונעם אייבערשטן, מען דארף זוכן דעם צדיק און זיך מבטל זיין צום צדיק, אננעמען זיינע עצות, און נישט אויסהערן די רשעים וואס העצן און שפעטן פון די הייליגע צדיקים].

ובשביל זה דעריבער זאגן חכמינו זכרונם לברכה: התורה מתיש כח דאס לערנען די הייליגע תורה שוואכט אפ דעם

מענטש (סנהדרין כו), ונקראת און די תורה ווערט אנגערופן: 'תושיה' תושיה, א לשון פון אפשוואכן, כי הם תרי"ג עמין ווייל די תורה איז תרי"ג עצות, כמו שכתוב אזוי

ווי עס שטייט אין פסוק (משלי ח, יד): 'לי' ביי מיר

[ביי די תורה], 'עצה ותושיה' איז דא אן עצה און קלוגשאפט, ווי אזוי געראטעוועט צו ווערן פונעם יצר הרע, ועצות הם במקום נשואין און אזוי ווי פריער אויסגעשמועסט, אז די עצות קומט פון די זעלבע פלאץ וואו די קינדער קומט, בחינת זיווג המתיש כח אזוי ווי זיווג וואס שוואכט אפ דעם מענטש, אזוי ווי עס ווערט געברענגט

(שלחן ערוך אורח חיים סימן רמ, סעיף יד), דאס איז די

כח פונעם מענטש, און מען ווערט מען אפגעשוואכט.

ועצות הצדיק הוא אבער די עצות פונעם צדיק - 'בלו זרע אמת' איז איין שטיק אמת (רמיה ב, כא), און דורך אמת קומט מען צו אמונה וואס דורכדעם וועט זיין די גאולה.

זוה פרוש און דאס איז וואס שטייט אין פסוק (רמיה ב, כא), 'רמיהו הנביא קרעכצט אויף די אידישע קינדער, ווי קען זיין אז די אידן זענען אזוי פארקראכן, 'ואנכי' און איך אייבערשטער, 'נמעתיה'

'הבליזות יועצות', ובליות הם כלי החולדה, כלי הזרע. נמצא, כשמקבלין עצה מאדם, כאלו מקבלין ממנו זרע; והכל לפי אדם, אם רשע או צדיק. ובשביל זה התורה מתיש כח (סנהדרין כו): ונקראת 'תושיה', כי הם תרי"ג עמין, כמו שכתוב (משלי ח): "לי עצה ותושיה". ועצות הם במקום נשואין, בחינת זיווג המתיש כח. ועצת הצדיק הוא בלו זרע אמת.

זוה פרוש (רמיה ב): "ואנכי נמעתיה שורק" —

תבוא לאמת איז מען זוכה צו קומען צום אמת, ועל ידי זה און אז מען איז זוכה צו קומען צום אמת - נקראת אמונה איז מען זוכה צו אמונה, ווייל די ריכטיגע אמונה

איז - בד אמתהבהבה אמת ווען עס איז מיט אמת, ועל ידי זה תבוא הנאילה און דורכדעם וועט קומען די גאולה, כנ"ל אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט, בי הוא מקבל טפי השכל של הצדיק ווייל ער באקומט טראפלעך שכל פונעם צדיק, על ידי עצה דורך די עצות, שמקבל ממנו וואס ער באקומט פונעם צדיק.

וזה און דאס איז פשוט וואס שטייט אין פסוק: 'הן אמת חפצת' ווער עס וויל זוכה זיין צו קומען צום 'אמת' 'בטחות' - בכליות דאס איז דורך די נירן,

וואס פון די נירן קומט די עצות, 'חכמה תודיעני' ווייל דורך די קלוגע אמת'ע עצות פונעם צדיק וועל איך זוכה זיין צו אמת, דאס הייסט, שאובה איך וועל זוכה זיין, לקבל טפי המוח צו באקומען טראפלעך פונעם מוח, טפי השכל טראפלעך שכל, על ידי עצה דורך די עצות, שאקבל מהם וואס איך וועל באקומען פונעם צדיק, ואז אוכה לאמת

שורק' האב דין איינגעפלאנצט מיט א גוטע וויינשטאק, 'כלה זרע אמת' אלע זענט איר קינדער פון אמת'ע עלטערן, וואלטן ענק געדארפט זיין אזוי ווי זיי,

'ואיך נהפכת לי', און ווי אזוי ביסטו אי ב ע ר ג ע ק ע ר ט געווארן, 'סורי הגפן נכריה' צו זיין ווי אן אפגעקערטע פערעמדע ווילדע וויינשטאק וואס וואקסט אין וואלד? זאגט דער רבי, 'נטעתיך שורק' - בחינת הנאילה דאס מיינט מען די גאולה, כמו שכתוב אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (זכריה י ח) דער אייבערשטער זאגט, ווען עס וועט קומען די צייט פון די גאולה: 'אשרקה להם' וועל איך געבן א פיף, 'ואקבצם' דאס וועט זיין א סימן אז אלע אידן זאלן זיך צאמנעמען, דא זעט

מען אז ביי די גאולה שטייט א לשון פון 'אשרקה', אזוי אויף דער לשון 'שורק' איז אויף מרמז אויף די גאולה, ועל ידי מה און דורך וואס וועט זיין די גאולה? על ידי דורך, 'כלו זרע אמת' כלה זרע אמת, (שם) בירמיה סיום הפסוק דאס איז דער אויספיר פונעם פסוק 'ואנכי נטעתיך' הנ"ל וואס איז אויבן אויסגעשמועסט) על ידי עצת הצדיקים דורך די עצות פון די צדיקים

בחינת הנאילה, כמו שכתוב (זכריה י): "אשרקה להם ואקבצם", ועל-ידי מה? על-ידי: "כלו זרע אמת" (שם) בירמיה סיום הפסוק "ואנכי נטעתיך" הנ"ל) — על-ידי עצת הצדיקים תבוא לאמת. ועל-ידי זה נקראת אמונה, בד אמתהבהבה אמת, ועל-ידי זה תבוא הנאילה כנ"ל, בי הוא מקבל טפי השכל של הצדיק על-ידי עצה שמקבל ממנו.

וזה: "הן אמת חפצת בטחות" — בכליות; "חכמה תודיעני" — שאובה לקבל טפי המוח, טפי השכל, על-ידי עצה שאקבל מהם; ואז אוכה

און דעמאלט וועל איך זוכה זיין צום אַמֶת, בִּי הַטָּפִי הַשְּׂכָל ווייל די טראַפֿלעך שְׂכָל, נִקְרָא ווערט אַנגערופֿן: 'בְּלוֹ וְרַע אַמֶת' אינגאנצן אַמֶת'ע קינדער.

ד יעצט גייט דער רבי געבן אן עצה ווי אזוי מען קען זיך ראטעווען פון די עצות פון די רשעים, ווייל מען דרייט זיך דא ארום אין די וועלט וואו רוב מענטשן זענען ווייט פונעם אייבערשטן, און מען

הערט דעם איינעמ'ס מיינונגען און עצות, און מען דארף האבן רחמי שמים זיך צו ראטעווען פון די עצות פון די רשעים.

וְדַע און דו זאלסט וויסן, שְׁעַל יְדֵי מַצּוֹת צִיצִית אַז דורך די מַצּוֹה פון צִיצִית - הָאָדָם נִצּוֹל ווערט דער מענטש געראטעוועט מֵעֲצַת הַנֶּחֱשׁ פון די עצה פון די שלאנג, מִנְשׂוּאֵינִי שֶׁל רָשָׁע פון ווערן איינס מיטן רָשָׁע, מִבְּחִינַת נֶאֱמַר בִּי אַרְאֶפְּאֵלְךָ אִין נִיאוֹף רַחֲמָנָא לְצֻלְךָ, כִּי צִיצִית שְׂמִירָה ווייל די מַצּוֹה פון צִיצִית היט אָפּ פון נִיאוֹף.

חֲבִמִּינוּ זְכוּרֵנָה לְבָרָכָה דַּעֲרִיצִילָן (מנחות מד): 'מַעֲשֶׂה בָאָדָם אַחַד שֶׁהָיָה זְהִיר בְּמַצּוֹת צִיצִית' עס איז געווען א מַעֲשֶׂה מִיט א מַעֲנִשׁ וואס האט זייער שטארק געהיטן די מַצּוֹה פון צִיצִית, ער איז פארשלעפט געווארן אין א נסיון פון טון אן עבירה מיט א גוי, ער האט אָפּגעשמועסט מיט איר א צייט און באַזאַלט די געלט, ער איז אהין געפארן,

און ווען ער איז אַנגעקומען האט זי אים אויסגעלייגט זעקס זילבערנע בעטן און א זיבעטע בעט פון גאלד, און ווען ער איז שוין געווען ביי די זיבעטע בעט, שיער

נישט געטון די עבירה רַחֲמָנָא לְצֻלְךָ - האט אים זיין צִיצִית געפאטשט אין פנים, ער האט זיך דערשראקן, אַרְאֶפּ פון די בעט און זיך געזעצט אויף דער ערה. זי איז געווארן זייער דערשראקן, זי האט נאך קיינמאל

נישט געהאט איינער זאל אַוועק גיין פון איר, איז זי אויף אַרְאֶפּ פון בעט און זיך געזעצט אויף דער ערה, און זי האט אים געזאגט: איך שווער אז דו גייסט נישט אַוועק פון דא איידער דו זאגסט מיר וואס פאַר א שְׁלֵעכְטֶע זאַך דו האָסט געזען אין מיר, האט ער געזאגט: איך שווער אז איך האב נישט געזען נאך אזא שיינע פרוי ווי דו, נאר דער אייבערשטער האט מיר געגעבן די מַצּוֹה פון צִיצִית, און עס שטייט ביי די מַצּוֹה צוויי מאל די ווערטער 'אֲנִי ה' אֱלֹקֶיכֶם' (במדבר טו, מא), איין מאל זאגט דער אייבערשטער 'איך בין באַגלייבט צו באַשטראַפֿן דער וואס טוט עבירות', און די צווייטע מאל זאגט דער אייבערשטער 'איך בין דער וואס וועט געבן שָׂכָר פאַר די וואס טוען מִינַע מַצּוֹת'. ווען זי האט דאס געהערט האט זי אים געזאגט: איך לאז דיך נישט אָפּ ביז דו זאגסט מיר וואס איז דיין נאמען, וואס איז די נאמען פון דיין שטאט, דיין רבי'ס

נאמען און די נאמען פון דיין ישיבה, און ער האט איר געשריבן אויף א צעטל די אלע אינפארמאציע. די גמרא דערציילט, זי האט פארקויפט איר גאנצע פארמעגן און צעטיילט די געלט; א דריטל האט זי געגעבן פאר די רעגירונג, א דריטל האט זי געגעבן פאר ארעמעלייט און א דריטל האט זי מיט גענומען מיט זיך, זי האט אלעס פארקויפט, אויסער די בעט געוואנט וואס זי האט אים דעמאלט אויסגעבעט. זי איז געקומען צו די ישיבה פון דער

הייליגער רבי חייא, און געבעטן: 'רבי זיי מיד מגייר, איך וויל ווערן א גיורת', און רבי חייא האט איר מגייר געווען און איר געזאגט, גיי האב חתונה מיט דעם תלמיד, און פאר דעם תלמיד האט רבי חייא געזאגט ווי פאלגענד: 'דאס איז דיין מתן שכר אויף די וועלט, און אויף יענע וועלט ווייס איך נישט ווי גרויס דיין שכר וועט זיין; פון די גמרא זעט מען אז ציצית איז א שמירה פארן מענטש ער זאל נישט אריינפאלן אין ניאוף, און אויף איז מען זוכה צו 'נשואין דקדשה', צו האבן א הייליגע שלום בית, זיין חתונה געהאט הייליג און ריין לויט די תורה.

במובא בתקונים (תקון יח, דף לה) אזוי ווי די הייליגע תיקוני זוהר זאגט אויפן פסוק (בראשית ט, כג): 'ויקח שם ויפת' שם און יפת האבן גענומען 'את השמלה' דאס

קלייד, 'וישימו' און זיי האבן דאס געלייגט - 'על שכם שניהם' אויף זייער אקסל, 'וילכו אחרנית', און זיי זענען געגאנגען צוריק צו וועגס, 'ויכסו את ערות אביהם', און זיי האבן צוגעדעקט זייער טאטע נח, 'ופניהם אחרנית', ווען זייער פנים איז געווען אויסגעדרייט, 'וערות אביהם לא ראו', און זיי האבן נישט געזען די ערוה פון זייער טאטע; דאס וואס די פסוק זאגט: 'השמלה' (בראשית ט, כג), 'זה דאס מיינט מען - בחינת ציצית די הייליגע ציצית, וואס

במובא בתקונים (תקון יח): 'ויקח שם ויפת את השמלה וישימו על שכם שניהם' (בראשית ט) — זה בחינת ציצית. 'וערות אביהם לא ראו' — כי ציצית מכסה על עריו. אבל הם, דהוא יצר הרע, דמחמם גופה דבר-נש בעברה, הוא ארוה, כמו שכתוב (שם): 'ארוה כנען',

מען לייגט אויפן אקסל, און דורכדעם איז מען זוכה - 'וערות אביהם לא ראו' [אז זיי האבן נישט געזען די ערוה פון זייער טאטע]. כי ציצית ווייל די מצוה פון ציצית - מכסה על עריו דעקט צו און טוט ראטעווען דעם מענטש פון עבירות פון עריות, דערפאר זענען שם און יפת געראטעוועט געווארן פון זינדיגן, אבל הם אבער חם, דהוא יצר הרע וואס דאס מיינט מען דעם יצר הרע, חם איז א לשון פון הייס, דמחמם גופה דבר נש וואס מאכט הייס דעם מענטש, בעברה מיט עבירות, הוא ארוה ער איז פארשאלטן. כמו שכתוב אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (שם, כה): 'ארוה כנען' פארשאלטן זאל זיין כנען; ווייל ער האט מכשיל געווען נח מיט פגם הברית, אזוי ווי מען האט מכשיל געווען אדם הראשון מיט דעם פגם, און אזוי ווי מען

האט געשאלטן דעם שלאנג פארן מכשיל זיין אדם הראשון אין פגם הברית, כמו שכתוב אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (שם ג, יד): 'ארור אתה' פארשאלטן ביסטו, 'מכל הבהמה' פון אלע בהמות; די זעלבע זאך איז חם (כנען) פארשאלטן געווארן, ווייל 'חם' איז דער 'יצר הרע', וואס ער איז דער 'נחש הקדמון', זיי ביידע זענען ארום וחסמלה און דאס ק ל י ד מיט וואס מען האט צוגעדעקט נח, הינו ציצית דאס איז די הייליגע ציצית, און טאקע דערפאר, אלס א שוכר אויף די מעשה

האט געהיטן זיינע אויגן; ווי אזוי האט יוסף זיך געקענט שטארקן און בלייבן הייליג? בשביל ציצית בזכות די מצוה פון ציצית האט ער געהאט די כח צו ביישטיין די גרויסע נסיונות פון ניאוף, ווייל ציצית איז א לשון פון קוקן, לשון אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (שיר השירים ב, ט): 'מציץ' ער בליקט אויף מיר, 'מן התרבים' דורך די שפאלטן, על ידי זה און דורך די מצוה פון ציצית וואס איז די זעלבע אותיות פון 'מציץ' - זכה לבן פרת האט ער זוכה געווען צו די ברכה פון 'בן פרת עלי עין', שנשמר מנשואין של נחש ווייל

ער האט זיך געהיטן פון חתונה האבן מיטן שלאנג, ער האט נישט געטון די עבירה מיט אשת פוטיפר, מוויג של הסטרא אחרא און זיך געהיטן נישט צו האבן מיט איר קיין שום שייכות, וזכה לוויג דקדשה און אזוי האט ער זוכה געווען צו די עצות פון צדיק, יעקב אבינו האט זיך פאר אים באוויזן און אים געגעבן די עצה נישט צו טון די עבירה, און אויף האט ער חתונה געהאט בקדושה מיט אסנת בת דינה, וזה און דערפאר וואס יוסף הצדיק האט זיך געהיטן פון עצות פון רשעים, שטייט ביי אים די לשון: 'פרת' פורת, דאס איז לשון וויג א לשון פון חתונה האבן, לשון א לשון פון 'פרו ורבו' חתונה האבן און פארמערן

האט געשאלטן דעם שלאנג פארן מכשיל זיין אדם הראשון אין פגם הברית, כמו שכתוב אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (שם ג, יד): 'ארור אתה' פארשאלטן ביסטו, 'מכל הבהמה' פון אלע בהמות; די זעלבע זאך איז חם (כנען) פארשאלטן געווארן, ווייל 'חם' איז דער 'יצר הרע', וואס ער איז דער 'נחש הקדמון', זיי ביידע זענען ארום וחסמלה און דאס ק ל י ד מיט וואס מען האט צוגעדעקט נח, הינו ציצית דאס איז די הייליגע ציצית, און טאקע דערפאר, אלס א שוכר אויף די מעשה

כמו שכתוב (שם ג): "ארור אתה מכל הבהמה". והשמלה הינו ציצית, הוא שמירה מעצת הנחש, מזהמת הנחש. וזה בחינת (שם מ"ט): "בן פרת עלי עין" — בשביל ציצית, לשון (שיר השירים ב): "מציץ מן התרבים", על-ידי זה זכה לבן פרת, שנשמר מנשואין של נחש, מוויג של הסטרא אחרא, וזכה לוויג דקדשה. וזה: "פרת", לשון וויג, לשון: "פרו ורבו".

מיט וואס מען האט צוגעדעקט נח, הינו ציצית דאס איז די הייליגע ציצית, און טאקע דערפאר, אלס א שוכר אויף די מעשה מיט די קלייד - האט מען זוכה געווען צו די מצוה פון לייגן אויפן קלייד ציצית, הוא שמירה וואס היט אפ דעם מענטש, מעצת הנחש פון די עצות פון רשעים, מזהמת הנחש פון די טומאה וואס זיי לייגן אריין אינעם מענטש דורך זייערע עצות, אזוי ווי דער נחש-שלאנג וואס האט געגעבן א שלעכטע עצה פאר חנה.

וזה בחינת און דאס איז וואס שטייט ביי יוסף הצדיק (שם מ"ט, כב): 'בן פרת' א בא'ח'נ'טע קינה, 'עלי עין' אויף אלע אויגן וואס קוקן אויף אים; די הייליגע חכמים דרש'ענען (עין רש"י שם), יוסף הצדיק האט זוכה געווען צו א ברכה אויף די אויגן בזכות שמירת הברית, בזכות וואס ער

די וועלט מיט קינדער, און יוסף הצדיק האט טאקע זוכה געווען צו ברענגען הייליגע קינדער, צו תיקון הברית, בזכות וואס ער האט זיך געהיטן די אויגן פון נישט קוקן אויף עבירות.

ועקר הנאוף תלוי בעינים
כמו שאמרו (סוטה ט):
שמשון הלך אחר עיניו, וכמו שכתוב (במדבר ט"ו): "ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם", ושמירת ציצי, שהוא בחינת עינים, הוא שמירה מעצת הנחש, ויכול לקבל העצות מצדיק, שהוא אמת, וואס ברענגט אמונה. אזוי ווי די הייליגע חכמים זאגן: "שמשון הלך אחר עיניו" שמשון איז נאכגעאנגען זיינע אויגן, אזוי ווי עס שטייט (שופטים יד, ג): 'כי היא ישרה בעיני' ווייל זי געפעלט מיר אין מיינע אויגן, און נאכדעם שטייט (שם טז),

ה וזה פרוש: אמר רבה בר בר-חנה: אמר לי ההוא טיעא, תא אחוי לך טורא דסיני. אזלי וחוזאי דתדרין לה

א: 'וירא שם אשה זונה ויבא אליה', זעט מען פון דעם אז די עבירה פון נאוף הויבט זיך אן ביי די אויגן, אז מען היט נישט די אויגן - פאלט מען אין עבירות. וכמו שכתוב אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (במדבר ט"ו, לט): 'ולא תתורו' און איר זאלט נישט נאכגיין, 'אחרי לבבכם' נאך ענקערע הערצער 'ואחרי עיניכם' און נאך ענקערע אויגן, און חכמינו זכרונם לברכה דרש'ענען (ברכות יב): 'זה הרהור עבירה' דאס מיינט מען טראכטן פון נאוף, און אז מען היט די אויגן, וואס דאס איז די מצוה פון 'ציצי', וואס איז א לשון פון 'קוקן'

די ווערט מען הייליג פארן אייבערשטן. ושמירת ציצי און דורך היטן די ציצי, שהוא בחינת עינים דאס מיינט, אויב מען היט די אויגן, הוא שמירה דאס היט אפ דעם מענטש - מעצת הנחש פון שלעכטע עצות, ויכול לקבל העצות מצדיק און מען איז זוכה צו נעמען עצות פון צדיק, שהוא בלא זרע אמת און מען איז זוכה צו קומען צו אמת, וואס ברענגט אמונה. אזוי ווי די הייליגע חכמים זאגן (ספרי שלח, פסוק (במדבר טו, מ): 'והייתם קדשים לאלהיכם', ענק זאלן זיין הייליג, זי קדושת ציצי, דאס מיינט מען די הייליגע מצוה פון ציציט 'מגיד' שהציצי מוספת קדשה לישראל, ווייל די מצוה פון ציציט מאכט הייליג, און ווי פריער אויסגעשמועסט, דאס מיינט מען דאס אפהיטן די אויגן, נישט קוקן עבירות; אזוי ווערט מען הייליג.

ציציט איז א לשון פון קוקן, אזוי ווי עס שטייט (שיר השירים ב, ט): 'מציץ מן החרכים', דער צדיק לערנט אונז מיר זאלן שטענדיג קוקן צום אייבערשטן, און אפילו מען איז אראפגעפאלן - זאל מען נאכאלץ קוקן צום אייבערשטן און ווייטער בענקען צו אים, און פארקערט

- איז די עצה פון די רשעים, זיי זאגן אז נאר אמאל האט מען געקענט זיין א צדיק, און היינט קען מען שוין נישט לעבן מיט די עצות, די מדריגות איז נאר פאר אמאליגע צייטן.

בלייבט איבער נאר צו קוקן רחמנא לצלן אויף גיאוף, אבער די עצות פון צדיקים איז אז מען זאל יא קוקן און אויפזוכן אין יעדע זאך דעם אייבערשטן, און דאס לערנט אונז די מצוה פון ציצית, אזוי ווי חכמינו זכרונם לברכה זאגן (ירושלמי ברכות א, ב) אויפן פסוק (במדבר טו, לו): 'וראיתם אתו', אותו מיינט מען

כביכול דעם אייבערשטן; די הייליגע ציצית זאגט אונז 'דו קענסט נאך זיין א צדיק, זאלסט אויפזוכן דעם אייבערשטן אפילו דו ביסט אראפגעפאלן און דו געפינסט זיך ווייט', און דערפאר ווערט גע'פסק'נט אין הלכה (שלחן ערוך אורח חיים סימן כא, סעיף ג) אז מען מעג אריינגיין מיט די ציצית אין שמוציגע פלעצער, ווי למשל אין בית הכסא; צו לערנען און צו ווייזן דעם מענטש, אז אפילו מען פאלט וואו מען פאלט - קען מען דארט אויך געפינען דעם אייבערשטן, אויב מען וועט אים אפיר זוכן קען מען נאך זוכה זיין צו קומען צו די העכסטע מדריגה].

ה' יעצט גייט דער רבי צאמפלעכטן די גאנצע תורה און דאס אריינלייגן אין

די ווערטער פון רבה בר בר חנה. וזה פרוש און דאס איז פשט אין די גמרא (בבא בתרא עה): 'אמר רבה בר בר חנה' רבה בר בר חנה האט געזאגט: 'אמר לי

ההוא טיעא' א סוחר האט מיר געזאגט, 'תא' קום, 'אחוי לך' איך וועל דיר ווייזן, 'טורא דסיני' די בארג סיני. 'אולי' בין איך געגאנגען, 'וחואי' און איך האב געזען, 'דהדרן לה' אז עס איז ארוםגעדרייט, 'עקרבי' עגדעסן, 'קנימין' און זיי שטייען, 'כי חמרי חורתא' ווי ווייסע אייזלען, 'ושמעתי בת קול' און איך האב

געהערט א בת קול, 'שאומרת' וואס זאגט, 'אוי לי שנשבעתי' וויי איז מיר אז איך האב געשוואוירן, 'ועבשוי שנשבעתי' און יעצט אז איך האב געשוואוירן, 'מי מפר לי' ווער קען מיר דאס צעשטערן.

רשב"ם: 'שנשבעתי' אז איך האב געשוואוירן, 'מן הגלות' אז אידן זאלן זיין אין גלות, 'בדרכיב קראי טובי' אזוי ווי עס איז דא אסאך פסוקים 'בגביאים' אין נ"ף.

מיימ'שט דער רבי, אז דאס וואס רבה בר בר חנה האט דערציילט אז דער

סוחר האט אים געזאגט: 'תא ואחוי לך טורא דסיני' קום איך וועל דיר ווייזן די בארג סיני, 'שחוא די בארג סיני מיינט מען, בחינת עצות די עצות פון צדיקים, כי שם קבלו תר"ג עמין ווייל ביים בארג סיני

עקרבי וקנימין כי חמרי חורתא. ושמעתי בת-קול שאומרת: אוי לי שנשבעתי; ועבשוי שנשבעתי, מי מפר לי.

רשב"ם:

"שנשבעתי" — מן הגלות, בדרכיב קראי טובי בגביאים.

תא ואחוי לך טורא דסיני, שהוא בחינת עצות, כי שם קבלו תר"ג עמין. חואי

האט מען מקבל געווען די תורה, די תרי"ג מצות וואס זיי זענען זעקס הונדערט און דרייצן עצות ווי אזוי צו לעבן מיטן אייבערשטן.

חזאי דהדרן לה עקרבא
האט ער געזען

ווי עס זענען דא ארום דעם בארג סיני עגדעסן, הינו די עגדעסן מיינט מען - שייש עצת נחש עס איז דא דארט די עצה פונעם שלאנג, (עגדעסן מיט שלענג זענען צוגעגליכן איינס צום אנדערן, עס איז אזוי ווי איין זאך, אזוי ווי מיר טרעפן אסאך

מאל אין די ווערטער פון די הייליגע חכמים, אז זיי דערמאנען ביידע צוזאמען 'נחשים ועקרבים'. אויף זאגט די גמרא (עבודה זרה לא): אז אלע שרצים האבן אין זיך סם פונעם שלאנג, עצת רשעים די עצות פון רשעים, שעל ידיהם וואס דורך זיי - אין יכולים לקבל עצת צדיקים קען מען נישט אננעמען די עצות פון די צדיקים, וואס זייערע עצות זענען - זרע אמת, אמת'ע עצות; רבה בר בר חנה זאגט אונז, עס איז דא א בארג סיני, דאס מיינט מען דער צדיק, אזוי ווי מיר געפינען, די הייליגע חכמים רופן אן די צדיקים: 'סיני ועוקר הרים' (הוריות יד), די צדיקים זענען אזוי ווי דער בארג סיני, ווייל מען קען זוכה זיין דורך זיי צוצוקומען צו די העכסטע מדרגות, אזוי ווי ביי מתן תורה, אבער ארום די צדיקים זענען דא רשעים

דעם מענטש, מעצת הנחש פון די עצה פונעם נחש הקדמוני, מנאוף און עס ראטעוועט פון די עבירה פון ניאוף. ווייל אפילו ווען די בארג סיני (דאס מיינט מען די עצות פון די צדיקים, ווי אזוי נאנט צו ווערן צום אייבערשטן) - זענען פארשטעלט מיט שלענג און עגדעסן וואס האלטן צוריק דעם מענטש פון קענען אנקומען צו דעם, איז אבער דא 'חמרי חורתא' די ווייסע אייזלען, דאס מיינט מען די הייליגע ציצית, וואס דורכדעם קען מען געראטעוועט ווערן פון זיי.

דער רבי גייט ברענגען א רא'י' אז 'חמרי חורתא' ווייסע אייזלען - איז מרמז אויף ציצית, כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה אזוי ווי די הייליגע חכמים זאגן (מנחות מג): 'איזה ענשו גדול' ווער באקומט א גרעסערע שטראף? 'של לבן או של

דהדרן לה עקרבא, הינו שייש עצת נחש, עצת רשעים, שעל ידיהם אין יכולים לקבל עצת צדיקים, זרע אמת.

וקימו כי חמרי חורתא — זה בחינת ציצית, שהוא שמירה מעצת הנחש, מנאוף; כמו שאמרו חכמינו, זכרונם לברכה (מנחות מג): 'איזה ענשו גדול, של לבן או של תכלת'?

נישט קיין גרינגע זאך צו געפינען, אָבער
ליים איז יא גרינג צו געפינען, איז
פארוואס האסטו נישט געפאלגט דעם
קעניג? אזוי אויף ביים אייבערשטן, וואס

האט אונז געגעבן די
מצוה פון לייגן ציצית
אויף די פיר עקן פון די
קלייד, און אז מען
לייגט נישט קיין תכלת
איז די שטראף נישט
אזוי געפערליך, ווייל
דאס איז גלייך - לאַחד
שצוה להביא לו חותם

ש'ל זהב צו דער קנעכט וואס דער קעניג
האט אים געזאגט צו ברענגען א שטעמפל
פון גאלד, וואס איז שווער צו געפינען,
הינו תכלת דאס זעלבע איז תכלת, וואס
איז א טייערע זאך און מען קען עס נישט
אזוי גרינג באקומען, אָבער דער וואס
לייגט נישט קיין ציצית פון ווייסע וואל
- איז זיין שטראף אסאך הארבער, ווייל
ער איז צוגעגליכן, וחותרם של מים צום
קנעכט וואס מען בעט אים א שטעמפל
פון ליים, וואס איז גרינג צו באקומען,
הינו לבן אזוי אויף ציצית פון ווייסע וואל
איז ביליג און מען קען עס באקומען, איז
זיין שטראף אסאך הארבער.

וזה און דאס איז וואס רבה בר בר חנה
זאגט, ער האט געזען שטיין נעבן די
שלענג 'חמרי' חמרי, לשון וואס איז א
לשון חמר ומים פון ליים, דאס מיינט מען
די משל פון ציצית; און דאס וואס ער
זאגט, זיי זענען געווען 'חורא' ווייסע,
הינו לבן דאס מיינט מען די ציצית פון
ווייסע וואל, בי עכשו וואס היינטיגע

תכלת' דער וואס לייגט נישט קיין ציצית
פון ווייסע וואל, אָדער דער וואס לייגט
נישט ציצית פון תכלת? און די גמרא
זאגט 'גדול עונשו של לבן', דער וואס

לייגט נישט אויף זיין
קלייד ציצית פון
ווייסע וואל, וואס איז
ביליג און גרינג צו
געפינען - באקומט א
גרעסערע שטראף,
'יותר מעונשו של
תכלת', מער ווי דער
וואס לייגט נישט אויף

זיין קלייד תכלת, בלוי וואל, וואס איז
נישט קיין גרינגע זאך צו געפינען, ואמר
משל און די גמרא זאגט א משל, צו וואס
איז דאס צוגעגליכן? 'למלך בשר ודם' צו
א קעניג, 'שאמר לשני עבדיו' וואס האט
געזאגט פאר זיינע צוויי קנעכט, 'לאַחד
אמר' פאר איינעם האט ער געזאגט, 'הבא
לי חותם של טיט' ברענג מיר א שטעמפל
פון ליים, 'לאַחד אמר' און פארן צווייטן
האט ער געזאגט, 'הבא לי' ברענג מיר,
'חותם של זהב' א שטעמפל פון גאלד,
'ופשעו שניהם' און ביידע האבן זיך
פארוינדיגט פארן קעניג, 'ולא הביאו' זיי
האבן נישט געברענגט וואס דער קעניג
האט געהייסן, 'איזה מהן עונשו מרובה'
ווער פון זיי באקומט א הארבערע
שטראף פארן נישט פאלגן? 'הוי אומר'
וועל איך דיר זאגן, 'זה שאמר לו' דער
קנעכט וועמען מען האט געזאגט, 'הבא
לי' ברענג מיר, 'חותם של טיט' א
שטעמפל פון ליים, 'ולא הביא' און ער
האט נישט געברענגט; ווייל גאלד איז

צייטן אין גלות, זה עקר הציצית איז דאס דער עיקר מצוה, ווייל ווייסע וואל איז ביליג און מען קען עס גרינג געפינען.

ואנט רבה בר בר חנה, 'ושמעתי בת קול' 'שאומרת' און

איך האב געהערט א

בת קול וואס זאגט:

'אוי לי שנשבעתי' וויי

איז מיר אז איך האב

געשווארן, פרש רבנו

שמואל זאגט דער

רשב"ם, דער

באשעפער האט

געשווארן, על הגלות

אז איין זאלן זיין אין

גלות, הינו דאס מיינט

מען צו זאגן, על ידי

ציצית דורך מצות

ציצית, 'יבולין לבוא

לעצת צדיקים קען מען

זוכה זיין צו קומען צו

צדיקים און אויסהערן

זייערע עצות, און נישט ווערן

איבערגענומען פון די לצים, די שלענג -

וואס מאכן חזק פון דעם, לבחינת אמת

און דורך די עצות פון די צדיקים קומט

מען צו אמת, ועל ידי אמת און דורך אמת

- באים לאמונה קומט מען צו אמונה, כנ"ל

אזוי ווי אויבן אויסגעשמרעסט (אין אות ב),

ועל ידי אמונה און דורך אמונה אינעם

איבערשטן - בא הנאלה איז מען זוכה צו

די גאולה, כנ"ל אזוי ווי אויבן

אויסגעשמרעסט (אות א).

וזה ששמע און דאס האט רבה בר בר חנה

געהערט, חרמית השם יתברך ווי דער

אייבערשטער האט חרטה, על הגלות אויפן גלות, כי הציצית ווייל די מצוה פון ציצית, שהם 'חמרי חורא' וואס דאס זענען

די 'חמרי חורא' וואס רבה בר בר חנה האט געזען, גרם כל זה

האט צוגעברענגט אז

דער אייבערשטער זאל

חרטה האבן אויפן

גלות, ווייל דורך די

מצוה פון ציצית ווערט

מען געראטעוועט פון

'עצת הנחש', די עצות

פון רשעים, און מען

קען זוכה זיין צו אמת,

וואס ברענגט אמונה,

וואס וועט ברענגען די

גאולה.

וזה פרוש מיט דעם

קען מען פארשטיין

די שייכות פון די צוויי

דרשות וואס חכמינו

זכרונם לברכה

דרש'ענען אויפן פסוק (שמות כא, א): 'ואלה

המשפטים אשר תשים לפניהם', עס שטייט

נישט אין פסוק 'אלה', עס שטייט 'ואלה'

'ואלה' מיט א ו', און די הייליגע חכמים

זכרונם לברכה זאגן (בראשית רבה יד, ב): 'כל

מקום שנאמר 'ואלה' איבעראל ווי עס

שטייט 'אלה' מיט א ו' - 'מוסיף' קומט

דאס עפעס צולייגן, און די זאך פון צולייגן,

זה בחינת יוסף אין דעם איז מרומז יוסף

הצדיק, ווייל די נאמען 'יוסף' טייטשט

'צולייגן', מאמע רחל האט אים געגעבן די

נאמען 'יוסף', זי האט געבעטן א תפלה

פונעם אייבערשטן (בראשית ל, כד): 'יוסף

ושמעתי בת קול שאומרת,

אוי לי שנשבעתי.

פרש רבנו שמואל: על הגלות,

הינה על ידי ציצית יבולין

לבוא לעצת צדיקים, לבחינת

אמת; ועל ידי אמת באים

לאמונה כנ"ל; ועל ידי אמונה

בא הנאלה כנ"ל. וזה ששמע

חרמית השם יתברך על הגלות,

כי הציצית שהם 'חמרי חורא'

גרם כל זה.

וזה פרוש: 'ואלה' - כל

מקום שנאמר 'אלה'

מוסיף; זה בחינת יוסף, בחינת

הַשֵּׁם לִי בֶן אַחֲרֵי הַיִּלְיָגֶעַר בַּאֲשַׁעֲפֶעַר לִיגֵי
מִיר צוּ נֶאָד אַ זון; זַעט מֶעֶן אַז דִּי וואָרט
'וָאֵלֶּה' אִיז מֶרְמֶז אויף יוֹסֵף הַצַּדִּיק, וואָס
עַר הָאָט זוכֶה גַעווען צו בַּחֲנִינַת שְׁמִירַת

הַבְּרִית הֵיטן דָּעם אוֹת
בְּרִית קוֹדֶשׁ, עַר אִיז
בֵּיגַעֲשְׁטאַנען דִּי נִסִּין
פֿון נִיאוּף, ווי אַזוי הָאָט
יוֹסֵף הַצַּדִּיק גַּעהָאָט דִּי
שְׁטאַרְקִיט נִישֵׁט צו
זִינדיגן אין נִיאוּף?

בַּחֲנִינַת צִיצִית דוּרף דִּי
הַיִּלְיָגֶעַ מַצוּה פֿון
צִיצִית, אַזוי ווי חֻמְמִינוּ
זכֶּרונֶם לְבִרְכָּה זֶאגן

(אוצר המדרשים; עיין מקור
חיים הלכות ציצית סימן יא,
סעיף א) אַז דִּי כְתָנֶת פָּסִים
וואָס יַעֲקֹב אָבִינוּ הָאָט
גַּעגַעבֶּן פֿאַר יוֹסֵף אִיז
גַּעווען דִּי הַיִּלְיָגֶעַ
צִיצִית, אויף הָאָט יוֹסֵף

הַצַּדִּיק גַּעהָאָט הַיִּלְיָגֶעַ אויגן, אַזוי ווי דִּי
הַיִּלְיָגֶעַ חֻמְמִים דְּרַשׁ'ענען (עיין רש"י בראשית
מט, כב) אויפֿן פֿסוק (שם): 'בֶּן פֶּרֶת עָלֵי עֵין'
יוֹסֵף הַצַּדִּיק הָאָט זוכֶה גַעווען צו אַ בִּרְכָּה
אויף דִּי אויגן, בִּזְכוּת דָּעם וואָס עַר הָאָט
גַּעהֵיטן זֵינע אויגן.
ה'מִשְׁפָּטִים' דִּי וואָרט מִשְׁפָּטִים, זֶה בַּחֲנִינַת
אִיז מֶרְמֶז אויף דִּי עֲצוֹת פֿון צַדִּיקִים, וואָס
זַענען 'בְּלוֹ זֶרַע אֱמֶת' אֵיין שְׁטִיק אֱמֶת,
ווייל דוּרף פֿאַלגן דִּי עֲצוֹת פֿון צַדִּיקִים אִיז
מֶעֶן זוכֶה צו קוֹמַען צום אֱמֶת, מֶעֶן לֹאזט
אָפֿ אַלע נאַרִישְׁקִיטן און מֶעֶן צִיט זיך נֶאָר
צום אֱמֶת. דָּער רַבִּי בְּרַענְגֵט אַ רֹאזִי אַז

שְׁמִירַת הַבְּרִית, בַּחֲנִינַת צִיצִית.

ה'מִשְׁפָּטִים — זֶה בַּחֲנִינַת

'בְּלוֹ זֶרַע אֱמֶת',

כְּמוֹ שְׁכָתוּב (תהלים י"ט):

"מִשְׁפָּטֵי ה' אֱמֶת", שְׁזוֹכֶה

לְעֲצַת צַדִּיקִים, לְבַחֲנִינַת אֱמֶת.

אֲשֶׁר תִּשִּׂים לִפְנֵיהֶם — זֶה

בַּחֲנִינֹת 'בֶּד אֶתְחַבֵּר

בַּה אֱמֶת', וְזֶה בַּחֲנִינַת 'הִשּׁוּי

אִשָּׁה לְאִישׁ', כִּי זֶה אִישׁ וְאִשָּׁה

הֵם בַּחֲנִינַת הַתְּחַבְּרוּת אֱמֶת

וְאַמוּנָה, וְכֹה תִּלּוּי הַנֶּאֱלֶּה

בַּנ"ל.

מִשְׁפָּט' מֵיִנֶט 'אֱמֶת', כְּמוֹ שְׁכָתוּב אַזוי ווי
עַס שְׁטִיט אין פֿסוק (תהלים י"ט, י): 'מִשְׁפָּטֵי
ה' אֱמֶת' דִּי מִשְׁפָּטִים פֿונעם אֵיבֶכְרֶשְׁטֵן,
זַענען אֱמֶת' דִּיג, שְׁזוֹכֶה לְעֲצַת צַדִּיקִים ווייל
אַז מֶעֶן נֶעמֵט אָן דִּי
עֲצוֹת פֿון צַדִּיק, לְבַחֲנִינַת
אֱמֶת אִיז מֶעֶן זוכֶה צו
קוֹמַען צום אֱמֶת.

מִיט דָּעם קַען מֶעֶן
זֵייער גוט

פֿאַרשְׁטִין דִּי בִידֵעַ
דְּרִשׁוֹת וואָס מֶעֶן
דְּרַשׁ'ט פֿון דָּעם פֿסוק,
'אֲשֶׁר תִּשִּׂים לִפְנֵיהֶם' דִּי
עֲרֻשְׁטֵעַ דְּרִשׁ דְּרַשׁ'ט
מֶעֶן 'הִשּׁוּי אִשָּׁה לְאִישׁ',
זֶה בַּחֲנִינֹת דָּאס אִיז
מֶרְמֶז 'בֶּד אֶתְחַבֵּר בַּה
אֱמֶת' ווען מֶעֶן אִיז
זוכֶה צאַמְצוּבֶרענגען
'אַמוּנָה' מִיט 'אֱמֶת', וְזֶה
בַּחֲנִינַת און דָּאס לִיגֵט

אִין דִּי ווערְטער פֿון דִּי הַיִּלְיָגֶעַ חֻמְמִים:
'הִשּׁוּי אִשָּׁה לְאִישׁ' מֶעֶן גִּלִּיכְט צו דִּי פֿרוֹי
צום מאן, דָּאס מֵינֶט מֶעֶן ווען מֶעֶן
בְּרַענְגֵט צוזאַם 'אֱמֶת' מִיט 'אַמוּנָה', כִּי זֶה
אִישׁ וְאִשָּׁה ווייל דִּי ווערְטער 'אִישׁ און
'אִשָּׁה' הֵם בַּחֲנִינַת הַתְּחַבְּרוּת אֱמֶת וְאַמוּנָה
מֵינֶט מֶעֶן 'אֱמֶת' און 'אַמוּנָה', וואָס ווערְן
אויף אָנגַערופֿן 'אִישׁ וְאִשָּׁה'; אִין קִבְלָה
שְׁפֵרָאך ווערְן אָנגַערופֿן דִּי הַיִּלְיָגֶעַ 'עֵזֶר
אֲנָפִין' מִיטן נאָמען 'אִישׁ', און מִיטן נאָמען
'אֱמֶת', און דִּי מַלְכוּת ווערְט אָנגַערופֿן
'אִשָּׁה' און אויף 'אַמוּנָה', וְכֹה תִּלּוּי הַנֶּאֱלֶּה
וואָס אין דָּעם אִיז אָנגַעהאַנגען דִּי גֵאולָה,

ווען מען וועט צאמברענגען 'אמת' מיט 'אמונה', מען וועט אננעמען די עצות פון צדיק, אלע וועלן רעדן צום אייבערשטן - וועט משיח קומען, כנ"ל אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט (אין אות

א).
יעצט גייט דער רבי ערקלערן די צוויי דרשות אויפן פסוק

'ואלה המשפטים'; וזה און דאס איז וואס חכמינו זכרונם לברכה זאגן 'יבול' וועסטו מיינען, 'שיהיו תלמידים לומדים ואין מבינים' די תלמידים זאלן לערנען אן פארשטיין? 'תלמוד לומר וכו' קומט דער פסוק זאגן 'אשר תשים לפניהם', 'ערכם לפניהם' לערן מיט זיי קלאר, זיי זאלן פארשטיין דאס לערנען, 'בשלחן ערוך' אזוי ווי א געדעקטע טיש, זה בחינת האלה דאס מיינט מען די גאולה; שלעתיד ווען משיח וועט קומען, יתגלו כל החכמות וועט אנטפלעקט ווערן די אמונה, בשלחן ערוך ווי א געדעקטע טיש, יעדער איינער וועט אזוי שטארק שפירן דעם אייבערשטן, מען וועט שפירן ווי מען איז ארום גענומען מיט אייבערשטער, כמו שכתוב אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (ישעיהו י"א, ט) ביי די גאולה וועט זיין: 'ומלאה הארץ דעה' די וועלט וועט אנגעפילט ווערן פארשטאנד, ווייל די וועלט וועט פול ווערן מיט דעת פונעם אייבערשטן, כמים לים מכסים' אזוי ווי די וואסער פארדעקן

וזה: 'יבול' שיהיו התלמידים לומדים ואין מבינים - תלמוד לומר וכו', ערכם לפניהם בשלחן ערוך, זה בחינת האלה, שלעתיד יתגלו כל החכמות בשלחן ערוך, כמו שכתוב (ישעיהו י"א): 'ומלאה הארץ דעה'.

(ער כאן לשון רבנו, זכרנו לברכה)

די גאנצע גלות, אבער ווען מען נעמט אן די עצות פון די צדיקים, 'ואלה' דורך ציצית, שמירת הברית - 'המשפטים' קומט מען צו די עצות פון צדיק, ביז מען קומט צו אמת און צו אמונה, 'אשר תשים לפניהם' דאס ברענגט די גאולה, אמן כן יהי רצון אמן ואמן.

נמיט דעם קען מען פארשטיין די המשך פון די מעשה מיט רבה בר בר חנה, אז די חכמים האבן אים געפרעגט פארוואס האסטו נישט מפר געווען די שבועה פונעם אייבערשטן, דו וואלסט געדארפט זאגן 'מופר לך'? און די מפרשים פרעגן דארט, וואס כאפן די חכמים אן א לשון וואס פאסט ווען א מאן צעשטערט א נדר? נאר ביי מאן און ווייב איז דא דער לשון פון 'הפרה', און ווען מען גייט צו א חכם זאל צעשטערן א נדר ניצט דער חכם א לשון 'התרה', אבער לויט ווי דער רבי זאגט אז אמת און אמונה איז אנטקעגן מאן און ווייב; 'אמת' איז 'איש' און 'אמונה' איז 'אשה' - שטימט דער לשון פון הפרה, און אז רבה בר בר חנה האט זוכה געווען צו הערן דאס אלעס, מוז זיין אז ער האט זוכה געווען צו זייער א גרויסע מדריגה, צו ווערן ווי א בחינה ווי

חס ושלום נישט קיין אמונה, 'אמונה' און
'תפלה' איז געקניפט און געבינדן איינס
מיטן צווייטן, וואו בחינת הנסים און דורך
א שטארקע אמונה און דורך תפלה צום
אייבערשטן, איז מען

זוכה צו ניסים, בי נם
למעלה מטבע ווייל
ניסים איז העכער פון
די טבע, ולזה צריך
אמונה און צו דעם
דארף מען גלייבן אז
עס איז נישטא קיין
נאטור, נישטא קיין
טבע, מקרה און מזל,
נאר אלעס איז פונעם
אייבערשטן, כנ"ל
אזוי ווי אויבן
אויסגעשמועסט (אות א)
עין שם קוק עס נאך.

ובשביל זה און דעריבער התפלה מסגל
לזכרון איז תפלה א סגולה צו
געדענקען און נישט פארגעסן, כי תפלה
הוא בחינת אמונה ווייל תפלה ברענגט
מען זאל האבן אמונה, כנ"ל אזוי ווי אויבן
אויסגעשמועסט (אין אות א), אז תפלה מיט
אמונה איז געקניפט און געבינדן, ושכחה
און די זאך פון פארגעסן - הוא ענין שהיה
לפנינו דבר מה איז ביי א זאך וואס איז
געווען, ונשכח ועבר מאתנו און עס איז
פארגעסן געווארן און אוועק פון אונז,
(והיא דרך התנהגה על פי מערכת המולות
און דאס איז די וועג ווי אזוי די וועלט
פירט זיך, לויט די פלאנעטן פון די וועלט,
שמתנהג בסדר וואס זיי פירן זיך מיט א
סדר יום אחר יום טאג נאך טאג, וואו הפוך

דער מאן צו די שכינה הקדושה, דערפאר
האבן די חכמים מקפיד געווען אויף אים,
ווייל ווען ער האט געהערט ווי די שכינה
האט חרטה, וואלט ער געדארפט 'מפר'
זיין די גדר, ווייל א

מאן איז מפר, אבער
רבה בר חנה האט
געמיינט אז די שבועה
איז פונעם מבול, אז
דער אייבערשטער
האט חרטה אויף די
שבועה וואס ער האט
געשווארן נישט צו
ברענגען א מבול אויף
די וועלט, און ער האט
מורא געהאט אז אפשר
איז די וועלט נאכנישט
געקומען צום תיקון פון
ציצית וואס ראטעוועט

פון גיאוף, וועט די מבול חס ושלום
פארשוועמען די וועלט, האט ער נישט
מפר געווען די גדר].

(עד כאן לשון רבנו זכרנו לברכה ביו דא
איז דער לשון פון הייליגן רבי'ן).

*

(השקמות השיכים להתורה הזאת) די
שטיקלעך האט דער רבי געזאגט איידער
די תורה, נאר נאכדעם האט דער רבי
געזאגט די גאנצע תורה.

התפלה הוא בחינת אמונה תפלה ברענגט
אמונה, ווי מער מען רעדט צום
אייבערשטן, און ווי מער מען בעט אים -
אלץ מער ווערט די אמונה לויטער און
קלאר, ווייל א מענטש וועט נישט רעדן
און בעטן דעם אייבערשטן אויב האט ער

האמונה און דאס איז פארקערט פון
אמונה, מען זעט נישט אין די טבע - די
השגחה, מה שאין בן אם מאמין אבער דער
וואס גלייבט, שיש מחדש אז עס איז דא א

מאכן פארגעסן איז
מ'ס', ועל זה אמרו
רבתינו זכרונם לברכה
וואס אויף דעם זאגן די
הייליגע חכמים זכרונם
לברכה (תניגה ט): 'אין
דומה' עס איז נישט
גלייך 'השונה פרקו'

דער וואס לערנט א
פרק, 'מאה פעמים'
הונדערט מאל, 'למאה
פעמים ואחד' צו דער
וואס לערנט א פרק
הונדערט און איין מאל,
בי מם ווייל מ"ס (40+60)

- די נאמען פונעם
מלאך וואס מאכט
פארגעסן - בגימטריא
מאה באטרעפט
הונדערט (100), ועד
מאה און ביז הונדערט
(100) שולט השור של

שכחה האט דער מלאך פון שכחה א כח
צו מאכן פארגעסן, ביז דא איז די ווערטער
פון אריז"ל (עין עץ חיים שער טו, פרק ו).

קומט דער רבי און אנטפלעקט אונז א
וואונדערליכע סוד, וזה שהמתיקו
חז"ל דאס זאגן אונז די הייליגע חכמים,
מ"ם וסמ"ך אז די ענדע מ' און די אות ס',
די מיטלסטע שטיקל - איז געשטאנען
אויף א גס, הינו זאגט דער רבי נאך מער,

אחר יום, והוא הפוך האמונה.
מה שאין בן אם מאמין שיש
מחדש הכל בריצונו בכל יום
תמיה, והוא מחיה ומקים הכל
תמיה, והוא למעלה מהזמן,
אין כאן שכחה, ודו"ק).

ומעתה תראה תפלות
בדברי רבותינו,

זכרונם לברכה (שבת קד): 'מ"ם
וסמ"ך שבלוחות בגם היו
עומדין', בי מם הוא בחינת
השכחה, ועל זה אמרו רבותינו,
זכרונם לברכה (תניגה ט): 'אין
דומה השונה פרקו מאה
פעמים למאה פעמים ואחד'.
בי מם בגימטריא מאה, ועד
מאה שולט השור של שכחה.
וזה שהמתיקו חז"ל: מ"ם

באשעפער וואס באנייט
הכל בריצונו אלעס מיט
זיין ווילן, בכל יום תמיד
יעדן איינציגסטן טאג,
שטענדיג, והוא מחיה
ומקים הכל תמיד און
ער מאכט לעבן און ער
דערהאלט אלעס
שטענדיג, והוא למעלה
מהזמן און ביי אים איז
נישטא די זאך פון
'צייט' - אין כאן שכחה
איז נישטא ביי אים די
זאך פון 'פארגעסן',
ודו"ק און פארשטיי
גוט), קומט אויס אז
תפלה וואס איז
'אמונה', וואס איז
ניסים למעלה מדרך
הטבע - איז מסוגל צו
'געדענקען', ווייל ווען
עס איז למעלה מן הזמן

איז נישט שייך קיין שכחה.

ומעתה תראה תפלות יעצט וועסטו זען
וואונדערליכע זאכן - בדברי
רבתינו זכרונם לברכה אין די רייד וואס די
הייליגע חכמים זאגן, (שבת קד): די לוחות
זענען געווען אויסגעקריצט אדורך און
אדורך פון ביידע זייטן, קומט אויס אז די
אינעווייניגסטע שטיקל פונעם מ"ם וסמ"ך
שבלוחות ענדע מ' און די ס' פון די לוחות

מס די ענדע מ' און די אות ס' - שהיא בחינת השבחה דאס וואלט מען ווען געדארפט פארגעסן, ווייל מס איז זיין נאמען, אבער בנם היו עומדין זיי האבן זיך געהאלטן דורך א נס, בי

נס הוא הפך השבחה ווייל נסים איז פינקט פארקערט פארקערט, דורך נסים געדענקט מען דאס לערנען און מען געדענקט אז דער אייבערשטער מאכט אלעס און איז איבעראל, בי נסים הם בחינת התפלה און ווי אזוי איז מען זוכה צו ניסים? דורך תפלה; ווייל אז מען לערנט תורה און מען בעט דעם אייבערשטן אויף יעדע זאך וואס מען לערנט - זעט מען ניסים, בחינת אמונה מען באקומט א קלארע לויטערע אמונה, שהיא הפך השבחה וואס איז פארקערט פון פארגעסן, בנ"ל אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט. דערפאר האט דער רבי אונז געזאגט (לקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן כה) מיר זאלן מאכן פון תורה - תפלה, ווייל אפילו דער שר פון שכחה, אויב זעט ער אז עס איז דא נסים, דאס מיינט מען 'תפלה', ווערט ער בטל און מען געדענקט אלעס וואס מען לערנט. אויבן אין אות ד' זאגט דער רבי, ודע וכו' און דו זאלסט וויסן בי ציצית

וסמ"ה, הינו מס שהיא בחינת השבחה, בנם היו עומדין, בי נס הוא הפך השבחה, בי נסים הם בחינת התפלה, בחינת אמונה, שהיא הפך השבחה, בנ"ל.

ודע וכו' בי ציצית שמירה לנאות וכו', על שכם שניהם זה בחינת ציצית וכו'. וזה (בראשית ל"ז): "הלל אחיד רעים בשכם", הינו בחינת ציצית בנ"ל, שהיא שמירה לנאות, והוא בחינת שמירת הברית, שהיא בחינת יוסף. על

דיינע ברידער פאשען די שעפעלעך אין שכם, הינו די ווארט 'שכם' מיינט מען אויך - בחינת ציצית די מצוה פון ציצית, בנ"ל אזוי ווי אויבן אויסגעשמועסט (אין אות ד'), אז יוסף איז געראטעוועט געווארן פון אשת פוטיפר בזכות וואס ער האט זיך געהיטן די אויגן, וואס דאס איז די זאך פון ציצית, שהיא שמירה לנאות וואס ציצית ראטעוועט דעם מענטש פון נאות, והוא בחינת שמירת הברית און יוסף הצדיק האט דאך זוכה געווען צו שמירת הברית, שהיא בחינת יוסף וואס שטייט ביי אים 'בן

פורת עלי עין, על בן אמר יעקב ליוסף דערפאר האט יעקב אבינו געזאגט פאר יוסף, 'הלוא אחיך רעים בשכם' דיינע ברידער פאשען אין שכם, מיינענדיג צו זאגן, דיינע ברידער האבן אויף די זאך פון 'שכם', פון די קלייד וואס זיי האבן געלייגט 'על שכם שניהם', דאס מיינט די הייליגע ציצית, שהוא בחינה של דאס וואס דאס איז דאך דיין זאך, דיין מדריגה, איז וואס דארפן ענק זיך קריגן? וואס ברענגסטו לשון הרע אויף זיי? דאס מיינט דער פסוק 'אחיך רעים בשכם' דיינע ברידער פאשען אין די זעלבע מדריגה פון דיר, לכה ואשלחך אליהם וייל איך דיר אהין שיקן צו זיי, ווייל אז זיי האבן די מצוה פון ציצית

בן אמר יעקב ליוסף: "הלוא אחיך רעים בשכם", שהוא בחינה של; "לכה ואשלחך אליהם". וזה פרוש: "ואנכי נטעתיך שורק" וכו', כי הוא מקבל מפי השכל של הצדיק על-ידי עצה שמקבל ממנו וזה שורק הוא בחינת שורק. שהוא תלת טפין, כמו שכתוב בזהר (ובתקונים, תקון נ"ו), והוא תלת מחין. כי הוא ענין אחה כי המטה באה מהמח ומגיעה להכליות, שהן כלי ההולדה, שמבשלין הורע. בן השכל נולד גם בן במח ומגיע עד הכליות היוצאות.

די טראפלעך פונעם צדיק'ס מח, על ידי עצה שמקבל ממנו דורך די עצות וואס מען באקומט פון צדיק; דאס זאגט דער פסוק: 'ואנכי נטעתיך שורק', וזה שורק, און די ווארט 'שורק', הוא בחינת שורק איז די זעלבע ווארט פון די נקודה פון שורק [י]. שהוא וואס די שורק האט תלת טפין דריי טראפלעך, א שורק האט דריי פינטלעך, דאס איז אנטקעגן די דריי טראפלעך, כמו שכתוב בזהר אזוי ווי עס שטייט אין זוהר (פרשת פנחס, דף רמז:) אז די דריי טפין איז די מוחין, ובתקונים תקון נ"ו אויך שטייט אין תיקוני זוהר, אז די שורק איז דריי טפין, והוא תלת מחין און דאס איז 'חקמה', 'בינה' און 'דעת', כי ווייל די זרע און די מח הוא ענין אחד איז איין זאך, כי המטה ווייל די טראפן זרע באה מהמח קומט פון די מח, ומגיעה להכליות און עס גייט צו די גיך, שהן כלי ההולדה וואס די גיך מאכן געבוירן, שמבשלין הורע עס מאכט גרייט די זרע, עס זאל קענען ווערן פון דעם א קינד, בן השכל אזוי אויך די שכל, נולד גם בן במח הויפט זיך אן אינעם מח, ומגיע עד הכליות היוצאות און עס גייט צו די גיך.

זענען זיי זיכער אפגעהיטן פון ניאוף. וזה פרוש און דאס איז פשט וואס שטייט אין פסוק (ירמיה ב, כא): 'ואנכי נטעתיך שורק וכו' און איך - אייבערשטער - האב דיך איינגעפלאנצט מיט א גוטע וויינשטאק, עס שטייט ווייטער אינעם פסוק אז די עצות פון צדיק איז 'כלה זרע אמת' לויטער און הייליג, כי הוא מקבל ווייל דער מענטש וואס נעמט אן די עצות פון צדיק, באקומט מפי השכל של הצדיק

עֲצָמוֹ לְצַדִּיקִים אֲבָעַר אֹז דְּעַר מְעַנְטֵשׁ
הָאֵט שְׁכַל אֹן עַר קִלְעֵבֵט זִיךְ צו צוּם
צִדִּיק, וּמִקְבֵּל מָהֶם עֲצָה אֹן עַר נְעֻמַּת
עֲצוֹת פּוֹנְעִם צִדִּיק, אֹזי הוּא בְּחִינַת כְּלִיּוֹת
יוֹעֲצוֹת וְאֵס קוֹמְעַן

פּוֹנְעִם צִדִּיק'ס נִירָן,
שֶׁהֶם כְּלִי הַחֹלְדָה וְאֵס
מֵאכֵט גְּעֻבּוּרָן,
שְׁמִקְבֵּל הַטְּפָה מִחַ
נְעֻמַּת עַר דִּי טָרָאפֶלְעךָ
פּוֹנְעִם מִחַ, הַמַּתְחַלֶּקֶת
לְתֵלֶת טַפִּין וְאֵס זְעֻנְעַן
צַעֲטִיילֶט אויף דְּרִי, וְאֵס
זְעֻנְעַן אַנְטֶקֶעגן
תֵּלֶת מוֹחִין דִּי דְּרִי
מוֹחִין, כִּנ"ל

אֹזי וְוי אויבן
אויסגַעשְׁמוּעֶסֶט, וְאֹז
אֹן דַּעֲמָאֵלֶט אִיז מְעַן
זוֹכָה, יִרְאָה בְּעִינֵי צו
זַעַן מִיט דִּי אויגן,
וּבְאִזְנוֹי יִשְׁמַע אֹן הָעֶרֶן
מִיט דִּי אויַעֲרָן, וּלְכַבּוֹ
יְבִין אֹן מִיט דִּי הָאֶרֶץ
פֶּאָרשְׁטִיין וְכו', שֶׁהֶם
בְּחִינַת הַשְּׁלֵשָׁה מוֹחִין

וְשֶׁב וְרַפָּא לוֹ. מְעַן אִיז זוֹכָה צו צוֹקוֹמְעַן
צו 'אַמוּנָה', תַּפְלָה' אֹן 'גְּאוּלָּה', וְהוּ
אֹן דָּאס אִיז מְרוֹמָז אִינַעֶם פֶּסוּק וְאִנְכִי
נִמְעַתִּיד שׁוֹרֵק [אֹן] אִיךְ אִיבְעַרְשְׁטֵעַר
הָאֵב דִּיךְ אִינְגַעפֿלאנְצֵט מִיט א גוֹטֵעַ
וויינֶשְׁטאַק] שׁוֹרֵק אִיז שׁוֹרֵק, דִּי דְּרִי
מוֹחִין פּוֹנְעִם צִדִּיק, אֹז דִּי עֲצוֹת פּוֹן
צִדִּיק אִיז כִּלָּה זַרַע אֲמַת לוֹיטֵעַר אֹן
הֵייליג וְהַבֵּן.

וּתְלַת מוֹחִין אֹן דִּי דְּרִי מוֹחִין חֲכָמָה
בִּינָה דַּעַת, הוּא בְּחִינַת אִיז וְאֵס
שְׁטִיט אִין פֶּסוּק; דְּעַר אִיבְעַרְשְׁטֵעַר
זָאגֶט (יִשְׁעִיהוּ ו'): "הַשְּׁמֹן לֵב וְכו' עַס וְוַעֲרַט

אַלְץ מְעַר פֶּעַט אֹן
פֶּאָרשְׁטאַפֶּט דָּאס
הָאֶרֶץ פּוֹן דַּעַס פֶּאָלֶק,
'וְאִזְנוֹי וְכו' אֹן זִינַע
אויַעֲרָן, 'הַכֶּבֶד' וְוַעֲרָן
אַלְץ שְׁוועֶרַעַר צו
הָעֶרֶן, 'וְעִינֵי וְכו' אֹן
זִינַע אויַגן, 'הַשֶּׁע'
זַעֲנַען אוועק גַעַקֶעֶרַט
פּוֹן צו זַעַן, 'פֶּן יִרְאָה
בְּעִינֵי' ווייל עַר הָאֵט
מורָא, טאַמַעַר וועט
עַר זַעַן מִיט זִינַע אויַגן
אַז דְּעַר נְבִיא אִיז
גַעַרַעַכֶּט, 'וּבְאִזְנוֹי
יִשְׁמַע' אֹן מִיט זִינַע
אויַעֲרָן וועט עַר
צוהָעֶרֶן דִּי רִיד, וּלְכַבּוֹ
יְבִין' אֹן זִיין הָאֶרֶץ
וועט עַס פֶּאָרשְׁטִיין,
'וְשֶׁב וְכו' אֹן דָּאן וועט
עַר תְּשׁוּבָה טוֹן, 'וְרַפָּא

לו' אֹן דָּאס וועט זִיין אַ הֵיילונג פֶּאָר
אִים, כִּלּוּמַר דְּעַר פֶּסוּק מִינַגֶט צו זָאגן,
שֶׁאִינוֹ רוֹצֵה לְדַבֵּק עֲצָמוֹ לְצַדִּיקִים עַר ווִיל
זִיךְ נִישְׁט צוֹקלֶעבֶן צו צִדִּיקִים, 'פֶּן יִרְאָה
וְכו' ווייל עַר הָאֵט מורָא, טאַמַעַר וועט
עַר זַעַן מִיט זִינַע אויַגן אֹן צוהָעֶרֶן מִיט
זִינַע אויַעֲרָן צו דִּי עֲצוֹת פּוֹן צִדִּיקִים,
אֹן עַר וועט תְּשׁוּבָה טוֹן, אֹן דָּאס וועט
זִיין אַ הֵיילונג פֶּאָר אִים, אֲבָל בְּשִׁמְדִּבְךָ

וזה פרוש' און דאס איז פשט אין די ווערטער פון די הייליגע גמרא: 'אמר רבה בר בר חנה וכו' רבה בר בר חנה האט געזאגט די גאנצע מעשה, וואס איז אויבן אויסגעשמועסט, וזה רמו גם כן בפתח דבריו און דאס איז מרומז אין די אנהויב פון די מעשה, 'אמר לי החוה מיעא' א סוחר האט מיר געזאגט, ופרש רבנו שמואל און דער רשב"ם זאגט: בכל מקום סוחר איבעראל וואו עס שטייט די ווארט 'סוחר', ישמעאל מיינט מען אן אראבער; זאגט דער רבי, דא ליגט מרומז די זאך פון תפלה טון צום אייבערשטן, כי ישמעאל ווייל די ווארט 'ישמעאל' - הוא בחינת התפלה דאס מיינט א לשון פון תפלה, פון דאווענען, כמו שכתוב אזוי ווי עס שטייט אין פסוק (בראשית ט"ז, יא): 'כי שמע ה' אל עניד' ווען דער מלאך איז געקומען צו הגר האט ער איר געזאגט זי זאל א נאמען געבן איר קינד 'ישמעאל', ותרגומו און דער תרגום זאגט: 'ארי קביל ה' ית צלותיד' ווייל דער אייבערשטער האט צוגעהערט דיין געבעט; זעט מען אז וואו עס שטייט 'ישמעאל' מיינט דאס צו מרמז זיין תפלה, והוא בחינת אמונה און תפלה איז אמונה, די צוויי זאכן גייען אינאיינעם, כנ"ל אזוי

וזה פרוש' אמר רבה בר בר חנה וכו', וזה רמו גם כן בפתח דבריו: אמר לי החוה מיעא, ופרש רבנו שמואל: בכל מקום סוחר ישמעאל; כי ישמעאל הוא בחינת התפלה, כמו שכתוב (בראשית ט"ז): 'כי שמע ה' אל עניד', ותרגומו: 'ארי קביל ה' ית צלותיד', והוא בחינת אמונה כנ"ל. וזהו סוחר, מלשון סוחר סחור (בחינת מקיפים), שהוא בחינת אמונה כנ"ל, "ואמונתך סביבותיד" (תהלים פ"ט, ט), אמונה נעמט ארום דעם מענטש, ווייל ער גלייבט אין א זאך וואס ער קען נישט פארשטיין מיט שכל, עס גייט נישט אריין אין די שכל, נאר עס שטייט ארום; זעט מען פון דעם אז 'סוחר' איז מרמז אויף 'אמונה', און 'ישמעאל' איז מרמז אויף 'תפלה'.

וזהו (רות ג): "ופרשת בנפך על אמתך", כי ציצית

ווי אויבן אויסגעשמועסט (אות א). וזהו סוחר אויף איז די ווארט 'סוחר' א לשון פון אמונה, ווייל סוחר איז מלשון אזוי ווי די ווארט סחור סחור ארום און ארום, (בחינת מקיפים) וואס נעמט ארום דעם מענטש, שהוא בחינת אמונה וואס דאס איז אמונה, כנ"ל אזוי ווי אויבן אויסגעשמוסט, און אזוי ווי עס שטייט אין פסוק: 'ואמונתך' און דיין אמונה, 'סביבותיד' ארום און ארום (תהלים פ"ט, ט), אמונה נעמט ארום דעם מענטש, ווייל ער גלייבט אין א זאך וואס ער קען נישט פארשטיין מיט שכל, עס גייט נישט אריין אין די שכל, נאר עס שטייט ארום; זעט מען פון דעם אז 'סוחר' איז מרמז אויף 'אמונה', און 'ישמעאל' איז מרמז אויף 'תפלה'.

און 'ישמעאל' איז מרמז אויף 'תפלה'. [מיט דעם קען מען אויך פארשטיין פארוואס מען דאווענט מיט א טלית, און אויך פארוואס מען דארף אנטון דעם טלית אזוי ווי די ישמעאלים נעמען זיך ארום].

וזהו און דאס איז פשט וואס שטייט אין פסוק (רות ג, ט), רות האט געבעטן פון בעז: 'ופרשת בנפך' און דו זאלסט אויסשפרייטן דייןע פליגלען, 'על אמתך' אויף דיין דינסט, טייטשט דער רבי, 'בנפך'

מֵעֲנֹשׁ טְרָאָגֶט, 'בֶּשֶׁר קָדֵשׁ' אַ שְׁטִיקֶל פֿלייש וואס איז אָפֿגעשײדט, אַ שְׁטִיקֶל נְבֵלָה, 'בְּכֶנֶף בְּגָדוֹ' בײַ די עַק פֿון זײַן קַלִּיד, 'וְנִגַּע בְּכֶנֶפּוֹ' און ער רירט אָן מיט

זײַן עַק קַלִּיד, 'אַל

הִלָּחֶם' אין בְּרוּיט,

פֿרעג זיי אויב עס וועט

ווערן טמא; דער

אײַבערשטער זאָגט

פֿאַרן נְבִיאַ ער זאל

פֿרעגן די כֹּהֲנִים אויב

זיי געדענקען די הִלְכוֹת

פֿון טמאָה וְטָהֳרָה,

טײַטשט דער רַבִּי,

'בֶּשֶׁר קָדֵשׁ' דאס מײַנט

מֵעַן די מַצֹּה פֿון

'מִילָה', ווי אזוי איז

מֵעַן זוכה צו מִתְקֵן זײַן אות בְּרִית קוֹדֵשׁ?

'בְּכֶנֶף בְּגָדוֹ' דורך די מַצֹּה פֿון צִיצִית,

ווייל צִיצִית ראטעוועט פֿון נִיאוּף, און

דאס וואס שטייט ווייטער אין פֿסוק 'וְנִגַּע

בְּכֶנֶפּוֹ אַל הִלָּחֶם', דאס מײַנט מֵעַן צו זאָגן,

בִּי שָׁנָם הִבְרִית אויב מֵעַן איז חס וְשָׁלוֹם

פֿוגם בְּבִרְיָה, בִּרְעֻנְגֵט דאס, הַעֲדָר הִלָּחֶם

מֵעַן זאל פֿאַרלירן די בְּרוּיט, דאס מײַנט

מֵעַן די פֿרִנְסָה, בְּמֹו שְׁכָתוֹב אזוי ווי עס

שטייט אין פֿסוק (משלי ו, כו): 'בְּעַד אִשָּׁה

זוֹנָה' ווייל וועגן די פֿרעמדע פֿרוי, 'עַד כֶּבֶר

לָחֶם' וועט ער קומען צו אַרעמקייט - ביז

צו בַּעֲטָלֶען אַ בְּרוּיט, דורך נִיאוּף ווערט

מֵעַן פֿאַראַרעמט, דאס איז פֿשט פֿון די

ווערטער 'וְנִגַּע בְּכֶנֶפּוֹ', אז מֵעַן איז פֿוגם

אין די מַצֹּה פֿון צִיצִית - 'עַד הִלָּחֶם'

פֿאַרלירט מֵעַן די בְּרוּיט, וְהָבֵן און

פֿאַרשטיי.

דאס מײַנט מֵעַן די הײליגע צִיצִית, בִּי צִיצִית דִּקְדָּשָׁה ווייל די הײליגע צִיצִית, שָׁחַם בְּנָפִי מַצֹּה די הײליגע עַק פֿונעם קַלִּיד, הוּא שְׁמִירַת הַבְּרִית דאס בִּרְעֻנְגֵט

שְׁמִירַת הַבְּרִית, עס

גַּעבט פֿח בִּיצוּקומען

די נסיונות פֿון נִיאוּף,

וְהוּא בְּחִינַת זװג דִּקְדָּשָׁה

און דאס בִּרְעֻנְגֵט מֵעַן

זאל חֲתוּנָה האָבן

בִּקְדוּשָׁה, און דאס איז

פֿשט וואס די פֿסוק

זאָגט: 'וּפִרְשֹׁתַי כִּנְפֶּי עַל

אֲמָתִי' דורך די הײליגע

צִיצִית, 'כִּי גִזַּל אֶתֶּה'

וועט זײַן די גאָולֶה;

ווייל דורך צִיצִית איז

מֵעַן זוכה צו נעמען די עצות פֿון צִדִּיק,

מִמִּילָא איז מֵעַן זוכה צום 'אַמֶּת' און צו

'אַמוּנָה' וואס בִּרְעֻנְגֵט די גאָולֶה.

[דאס קען זײַן די טעם פֿון דער מִנְהַג אז

די כֹּלָה שיקט די טלית פֿאַרן חֲתָן, אים צו

מִרְמֵז זײַן אז זיי זאלן זוכה זײַן צו זיווג

דִּקְדָּשָׁה. אויך קען זײַן אז דאס איז די טעם

פֿאַרװאס ביז די חֲתוּנָה גייט מֵעַן נישט

מיט קײַן טלית, ווייל מֵעַן האט נאָכנישט

די זיווג בִּקְדוּשָׁה. און אויך קען זײַן די

טעם פֿון דאס וואס ווערט געבִּרְעֻנְגֵט אין

כְּתָבִי אֶרֶץ־ל' (עגון דרושי הַלִּילָה, דְּרוֹשׁ א), אז

מֵעַן זאל בִּלְיִיבֵן מיט די טלית קֶטֶן בײַם

זיווג, ווייל צִיצִית בִּרְעֻנְגֵט די זיווג זאל

זײַן הײליג].

וְהוּא און דאס איז פֿשט אין פֿסוק, שְׁשֹׂאֵל

חֲגִי הַנְּבִיאַ וואס חֲגִי דער נְבִיאַ

פֿרעגט (חגי ב, יב): 'חֵן יִשָּׂא אִישׁ אויב אַ

הָאֵט נִישְׁט גַּעוּיֶסט וואס צו עָנטפֿערן,
קוק נאך די גאַנצע מעשֶׁה אין ספֿר פֿעֿלֶת
הַצִּדִּיק אֹת תְּנֵה.

לויט די תּוֹרָה קען מען דאס גוט
פארשטיין, ווייל
"וַתָּשָׁב בְּאִיתָן קִשְׁתּוֹ וְכוּ',
מִשֶּׁם רוּעָה אָבָן ווערן גערעכנט ווי
איינס, אזוי ווי אויבן
אויסגעשמועסט אין
אות א', און דורך
וַתָּשָׁב בְּאִיתָן וואס

האט געשיקט יוסף קוקן וואס די שְׂבָטִים
טוען, האט פאסירט אז 'יוסף' איז
אנגעקומען קיין מצרים, און אויף 'יעקב
אבינו' איז אנגעקומען קיין מצרים, און
דארט אין מצרים איז יוסף געפראוואט
געווארן מיט די נסיון, און עס שטייט אין
פסוק (שם): **'וַיִּפְּזוּ זֶרְעֵי יִדְיוֹ** און די
הייליגע חכמים זאגן (ילקוט וישב, רמז קמו):
'שִׁיבָאוּ טָפִי זֶרְעוֹ מִצְפּוֹרְתִּי, עס איז
געווען קלקול הברית, און דורכדעם קען
מען נישט מקבל זיין די עצות פונעם
צדיק, און אָן די עצות קען מען נישט
קומען צום אמת, עס איז שווער צו האבן
אמונה, וואס איז ארץ ישראל, וואס איז
מרימו אויף תפלה, און מען פאלט אריין
אין גלות, דאס זאגט רש"י **'אָבָהָן וּבְנֵיהָ,**
ווייל דוקא יעקב אבינו מיט די קינדער
זענען אראפ אין גלות ווייל זיי זענען די
זאך פון נוסח התפלה, דאס איז פֿשֿט
וואס שטייט **וַתָּשָׁב בְּאִיתָן קִשְׁתּוֹ** ויפוז
זרעי ידיו, וואס די הייליגע חכמים
דרשענען: **'שִׁיבָאוּ טָפִי זֶרְעוֹ וְכוּ',** דאס
איז **'מִשֶּׁם רוּעָה אָבָן** ישראל, **'אָבָהָן**
ובניו.

די שטיקל איז אַ הַמשך פון אות א' וואס
דער רבי זאגט אז יעקב אבינו מיט די
צוועלף שְׂבָטִים זענען די צוועלף נסחאות
התפלה. דער רבי ברענגט א רא"י צו דעם,
עס שטייט אין פסוק,
וַתָּשָׁב בְּאִיתָן האט
געבענטשט יוסף
(בראשית מט, כד): **'וַתָּשָׁב**
בְּאִיתָן און עס האט
זיך באזעצט מיט
שטארקקייט, **'קִשְׁתּוֹ**
וכו' זיין שטארקקייט, שטייט ווייטער
אין פסוק **'מִיַּד אֲבִיר יַעֲקֹב'** פון די הענט
פונעם אייבערשטן וואס איז דער
שטארקער פון יעקב, **'מִשֶּׁם רוּעָה אָבָן**
יִשְׂרָאֵל' רש"י זאגט, **'אָבָן יִשְׂרָאֵל'** איז
נוטריקון אב וכן (בראשית מ"ט, כד) **אָבָהָן וּבְנֵיהָ**
דאס מיינט מען די פאטער מיט די
קינדער, **'יעקב ובניו'** יעקב מיט זיינע
קינדער, **בְּחִינַת הַתְּפִלָּה** דאס איז מרימו
אויף תפלה, **יעקב ובניו** וואס דאס זענען
די צוועלף נסחאות וואס איז מרימו אויף
די צוועלף שְׂבָטִים מיט יעקב אבינו, וואס
יעקב איז פולל אלע צוועלף.

ווען דער הייליגער רבי האט געזאגט די
שטיקלעך תורה האט דער רבי דערציילט
אז דער הייליגער בעל שם טוב זכותו יגן
עלינו איז געווען ביי אים און געזאגט:
'כִּשְׁפוּגְמִין בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל נופלין בגלות,
ווען מען איז פוגם אין ארץ ישראל פאלט
מען אריין אין גלות, און א סימן אויף
דעם, וואס שטייט (בראשית מט, כד): **'מִשֶּׁם**
רוּעָה אָבָן יִשְׂרָאֵל', און דער רבי האט
געפרעגט פון אנשי שלומינו ווער קען
מיר זאגן פֿשֿט אויף דעם? און קיינער

פִּיר מֵאֵל נִיין און דרייסיג קומט עס אויס אזוי ווי די ווארט "יוס"ה', וואס באטרעפט הונדערט זעקס און פופציג (156). און די לענג פון די שטריקן זענען פופצן גודלים

[די דיקע פינגער],

א דריטל זענען די

פריכות מיט די קניפן,

און צוויי דריטלעך

זענען די שטריקן, פיר

גודלים די פריכות,

און אכט גודלים די

שטריקן וואס הענגען,

אינאיינעם איז דאס

צוועלף גודלים, און

נאך דריי גודלים וואס

נעמט אויף פונעם

לעכל ביזן עק קלייד, פון יעדע זייט

א גודל און א האלב, אינאיינעם איז

דאס פופצן, און אז מען רעכנט דאס

צאם פיר מאל, פאר די פיר עקן פונעם

קלייד - קומט עס אויס אזוי ווי די ווארט

'הנ"ה' וואס באטרעפט זעכציג (60).

און די חליות מיט די קניפן באטרעפן

צוויי און זיבעציג (72), ווייל די ניין און

דרייסיג (39) פריכות וואס מען מאכט ביי

יעדן עק קלייד, איז דער מנהג דאס צו

צעטיילן אין חליות, יעדע דריי פריכות

איז א חליה, קומט אויס דרייצן חליות,

און אז מען דאפעלט עס פאר די פיר

עקן, איז דאס צוויי און פופציג (52), לייג

צו צו דעם די פינף קניפן ביי יעדן עק,

מאל פיר, וואס איז צוואנציג, אינאיינעם

איז דאס צוויי און זיבעציג אזוי ווי די

ווארט 'בנ"ה'. און ביי יעדע עק קלייד

איז דא אכט בענדלעך, און יעדע בענדל

סגולה לחולה א סגולה פאר א קראנקן צו ווערן אויסגעהיילט, להסתכל על

הציצית צו קוקן אויף די הייליגע ציצית,

והסוד בפסוק און די סגולה איז מרומז

אינעם פסוק וואס

שטייט (שם מ"ח, ב) ווען

יעקב אבינו איז געווען

קראנק האט מען אים

געזאגט: 'הנה בנך יוסף

בא אליך' דיין זון יוסף

קומט צו דיר, און

דורכדעם שטייט

ווייטער ו'ותחזק

ישראל' יעקב אבינו

האט זיך געשטארקט,

כי כל אלו התבות ווייל

די אלע ווערטער פון הנ"ה בנ"ה יוס"ף

ב"א אלי"ף מרמזין על הציצית גייט ארויף

אויף די מצוה פון ציצית; דהינו מנן

החוטין די צאל שטריקן, ותחליות די צאל

פון די חליות, ותקשרים און די צאל קניפן,

במבאר אזוי ווי עס ווערט אויסגעשמועסט

פונעם הייליגן אריז"ל, ב"פרי עץ חיים"

בשער הציצית, פֿרָק ד', בהנ"ה עין שם קוק

דאס נאך.

[ווייל אז מען רעכנט צוזאמען וויפיל

מאל מען דרייט ארום די פריכות, קומט

אויס די חשבון הונדערט זעקס און

פופציג (156), אזוי ווי די ווארט 'יוסף'

וואס באטרעפט אויף הונדערט זעקס

און פופציג (156), ווייל מען דרייט ארום

די ערשטע מאל זיבן, נאכדעם אכט,

נאכדעם עלף און נאכדעם דרייצן,

אינאיינעם איז דאס די חשבון פון ניין

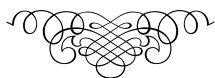
און דרייסיג (39), און אז מען רעכנט צאם

איז כאטשיג פון צוויי צאמגעדרייט, איז
 דאס זעכצן, און אז מען רעכנט דאס פאר
 אלע פיר עקן קלייד, איז דאס פיר און
 זעכציג (64), אזוי ווי די ווארט 'בא אליך',
 האבן מיר אין די פסוק
 הנה בנך יוסף ב"א
 אליך די מצוה פון
 ציצית].

גודלים, חליות, קשרים און חוטים פון די
 ציצית, בנ"ל אזוי ווי אויבן
 אויסגעשמועסט, על ידי זה דורכדעם,
 'ויתחזק ישראל' האט זיך ישראל (יעקב)
 געשטארקט אפילו ווען
 ער איז געווען קראנק,
 ווייל די ציצית איז א
 סגולה פאר א חולה.

וזהו און דאס איז פשט
 אין פסוק הנה
 בנך יוסף ב"א אליך [דיין זון יוסף קומט צו
 דיר], זאגט דער רבי נאך א פשט, דהינו דא
 ליגט די סוד בחינת ציצית פון ציצית,
 דורך הנה בנך יוסף ב"א אליך וואס
 באטרעפט אזוי ווי די צאל כריכות,

שלומינו ווען זיי מאכן די עטיפת טלית
 צו קרעכצן צום אייבערשטן, און מען בעט
 דעם אייבערשטן מען זאל זוכה זיין צו
 ווערן אויסגעהיילט, צו פאלגן די עצות פון
 צדיק און צו ווערן געראטעוועט פון ניאוף.

מהדורת טשינגל

הספר הקדוש הזה נדפס לזכות

דוד טשינגל הי"ו

הקדוש ברוך הוא ימלא את כל משאלות
לבו לטובה, ויתברך מפי עליון בבני חיי
ומזוני רוויחא, וזכות רבינו ז"ל ותלמידיו
הקדושים יגן וימליץ בעדו תמיד,
אמן כן יהי רצון.

